

Čueka

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in s čutom za umetnost

Drage čvekobralke in ljubi čvekobralci!

Ela Plavec

Leto je naokrog in v rokah držite svežo, še po črnilu dišečo Čveko. Nekateri držite šolski časopis v rokah prvič, nekateri ste že vajeni tega občutka. Za izdelavo letošnje izdaje smo ubrale malo drugačen pristop, kot je veljal v prejšnjih letih, in upam, da vam bo to, kar boste prebrali na naslednjih straneh, všeč.

Čveka se, kakor vse v življenju, vseskozi spreminja. Nikoli ne vemo, kaj bodo prinesli naslednje leto, naslednji dan, naslednja minuta, naslednja sekunda. Vse se lahko v hipu poruši ali pa se iznenada sestavi. Tako živimo v pričakovanju, v čakanju ... na nekaj. Na denar, uspeh, pa tudi neuspeh, na ljubezen, ugled, srečo ... Četudi upamo na pozitivno spremembo, samo čakamo, kam nas bo pripeljala usoda. Ker se prepustimo toku, velikokrat naletimo na čeri. Zato, dragi bralci, vzemite stvari v svoje roke. Ne izogibajte se nevarnostim, poskusite zaplavati proti toku. Sedaj ko ste mladi, imate moč, da se uprete kolesju, da poskusite nekaj novega. Dovolite si imeti nadvse čudne ideje, saj bomo le tako uspeli svet pripeljati naprej. Čeprav vas bo kdo kdaj čudno pogledal, si ne prepovejte biti drugačni. Čeprav vas muči šola in umirate ob kupu knjig, ki vas čakajo, čeprav morate napisati poročilo za maturo, čeprav bi morali pospraviti stanovanje, čeprav bi morali oprati avto ..., si pustite živeti. Vseskozi nas nekaj preganja ... Šola? Matura? Prihodnost? Pa je vse to res vredno našega življenja? Se bomo za dve točki na testu uničili? Ljudje si ne znamo več vzeti časa zase. Ne moremo več uživati v pogovoru s prijatelji ob skodelici čaja (ali kozarcu piva).

Vzemite si čas zase, čas za prijatelje in družino. Četudi vas čaka še sto strani biologije in vas matematični test že nestrpnostno pričakuje, si oddahnite in se sprostite. Udobno se namestite v fotelj in ob vročem čaju prebirajte strani, ki vam jih izpod svojih peres za sprostitev podarjamo čvekice.

Ni vse vrhunec, kar se virtualno spleta

Mag. Gregor Artnik

Dragi bralci in bralke! Pišem svoj prispevek, ki bi ga naj objavili v Čveki. Beseda mentorja ... No, nekaj "fancy" odstavkov o učenosti, saj si vendar učitelj! Piši o novostih, pohvali prizadevnost dijakinj in dijakov, ki so se vse leto tako ali drugače trudili in tkali niti letošnje Čvekine tapiserije. Vse to je res, pohvalno, lepo in prav, vse čestitke ekipi! :) A ne, ne morem se zadovoljiti le s tem, saj čutim še nekaj. To je pravi trenutek, da povem ... K vragu z vsemi pričakovanji! Zapisal bom svoje razmisleke o tem, kar prav ta trenutek nastaja v možganskih sinapsah in seže dlje, pogosto v koticke, ki se jih zavedamo le takrat, ko se umirimo in štejemo lastne vdihe ...

Ste se kdaj vprašali, zakaj se nam včasih kar tako zazdi, da bi morali nemudoma nekaj storiti, nekje biti? Ujeti v trenutku, ki pravzaprav ne prinaša nič zanimivega, a vendar nas nekaj sili iz monotonosti te pretirane cone udobja. Naši možgani želijo več kot le vsakodnevno rutino, hočejo, da nas kdaj hudo zazebe, da nam sosed pred blokom sploh ne

odzdravi (o nezaslišanem dogodku in domnevnih osebnostnih problemih dotičnega kaj hitro veselo razpravljamo ob prvi kavici s prijateljico ali daljnim znancem, saj je vseeno), in nas pod pretvezo mične ukaželnosti, kot to počne slastna klobasa potepuškemusu, vodijo do naslednjega vogala, do novih avenij, dogodkov, priložnosti.

Branje je skoraj brez izjeme za vsakim naslednjim vogalom: e-pošta, e-oglas, e-prijave, e-zabava in e-vsezanapredekonosnastopaštvo!? A kaj bi to? Le dober roman nas popelje na popotovanje, zbirka novel nas zdrzne, pesmi v nas prebude skrite občutke, ki jih ne zaupamo vsakomur. Dragi bralec! Tudi ti čutiš enako ali bereš le s tablic, oglasnih panojev, bereš leteče besede, ki se bujno razmnožujejo in v svoji neskončni maniri bruhamo informacije iz LCD-prikazovalnikov na sicer zanemarjenih fasadah stavb? Verjetno je v današnjem svetu resno branje še celo malce manj zanimivo kot včasih, kajne? Ob vsej propagandi, neonski razsvetljavi, simpatično bežečih fotografijah medijsko prepoznavnih oseb in ogromnih napisih na avtobusih, ki naj bi sporočali življenjsko resnico, hodimo skozi ulice življenja ... Kvaziljudje živimo, beremo in se pogovarjamo zlepljeni z brezžičnimi slušalkami in s svojimi medijskimi "guruji", ki za delovanje potrebujejo le širokopasovno omrežje in dobro baterijo, poslušamo glasbo, se smejemo bedastim posnetkom na YouTubeu. Je to naše poslanstvo? Je to višek naših zmožnosti? Kje pa ... saj to je le fatamorgana, če dobro premislite, le skop nadomestek za to, kar nosimo v sebi in česar smo sposobni. Ne nazadnje smo niti tisti, ki ustvarjamo svet.

Poiščimo sebe, vprašajmo se, zakaj moderni človek po dveh straneh prebranega besedila v dejanski knjigi obstane v plitvinah obupa, odloži dolgočasen vez listov in se raje zabava z računalnikom in mobilnikom? Poiščimo raje odgovornejše rešitve za trenutno stanje, ne utapljammo svojih duhovnih zmožnosti le v potrošništvu, skušajmo najti moč, ki jo svet premoženjskih koristi zavira in je vsepovsod lažno predstavljena kot egotakladnica brez dna.

Moj namen – moraliziranje? Očitno, tudi malce pretirano, zagotovo porečete! Saj svet vendar ni črno-bel, živimo v dobi izobilja, neomejenih možnosti ... vse to je – bla, bla, bla. Torej ... ste se že kdaj vprašali, da bi morali nekaj storiti, prav zdaj, prav v tem trenutku, poiskati nekaj novega? Vzemite kdaj v roke knjigo (ali pa Čveko!), dišečo, pestro in všečno, z vonjem po zrelih izkušnjah ljudi, ki v pisanje vložijo več truda kot le povprečneži, in po alkimistovo boste ugotovili, da ste pravzaprav ... doma.

Čvekoustvarjalke

ČVEKONSTVARJALKE

OLEANDER

Urška Pirec

NAKLJUČNO

Živa Gril

NIHANJE

Katarina Tič

SIRIUS

Nika Sajko

APEIROGON

Špela Ačko

(POL)OT(R)OK

Lucija Klauž

RAZPOTJE
Anja Sobočan

OPTIMIZEM
Lara Polh

MAKOVKA
Ela Plavec

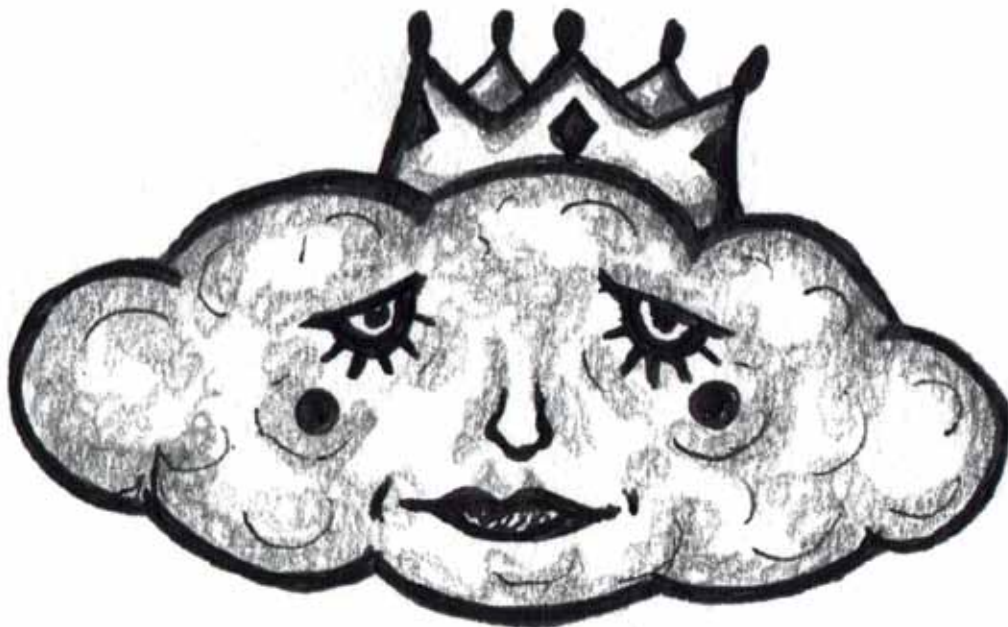
SPONTANOST
Špela Kitak

KE?
Lea Gerečnik

ULTRAMARIN
Tina Goričan

41. državno tekmovanje v tehniki prodaje

Urška Pirec

Tekmovanje v tehniki prodaje? Zagotovo se marsikdo med vami sprašuje, kakšno tekmovanje je to. Podobnega mnenja smo bili lani tudi dijaki takrat še 1. b-oddela. Profesorica slovenščine in hkrati tudi mentorica je verjela v nas in nas zadolžila, da skušamo pri pripravi in izvedbi tekmovanja čim bolj sodelovati, da se bomo tako naučili o tem, kako poteka priprava določenega dogodka. Šli smo se torej pripravo in izvedbo tekmovanja, ki je potekalo na naši šoli.

Če ne veste, na šoli so bili dijaki tekmovalci iz 16 slovenskih srednjih šol, ki so tekmovali v sedmih kategorijah; s svojimi mentorji, z ravnatelji in še s kom, skupaj okrog 150 ljudi.

Zanje smo v 1. b pomagali pri pripravi biltena, ki je izšel ob tej priložnosti. Pripravljali smo intervjuje, predstavitev kraja in šole, risali ilustracije, fotografirali ... Potem smo se ukvarjali s pripravo fotografskega kotička, saj se je vsaka skupina tudi fotografirala. Najbolj pa smo

bili zaposleni z uvodno predstavo in s tem, kako vanjo vključiti glavnega sponzorja, to je bil Mercator.

Sprva smo imeli nekaj težav, saj nihče ni povsem natančno vedel, kako naj se loti zadeve. Dnevi so minevali in vedno jasnejša nam je postajala naša naloga, zato smo se vneto lotevali dela, med drugim smo zbirali Mercatorjeve reklamne letake in še kaj.

Dan pred dogodkom smo pekli okusne borovničeve mafine, zjutraj 6. 4. 2017 pa smo tisti naj-

bolj pridni v šolo prišli že ob 6.30. Hiteli smo z zadnjimi pripravami na veliki dogodek. Med drugim smo z Mercatorjevimi reklamami 'tlakovali' pot do 101-ke, v kateri je potekala prireditev, največji uspeh pa je zagotovo požela gledališka upodobitev Merkatornikov, ki smo jo zaigrali

dijaki sami, pomagali pa so nam tudi naši pevci in bend, ki so s profesorico Nadjo Stegne ustvarili pravi novi glasbeni refren za Mercator. Vse je bilo seveda v stilu Mercatorja, glavnega pokrovitelja. Sami smo ustvarili sceno, opremili mafine z Mercatorjevo podobo in skrbeli za mnogo

podrobnosti, o katerih se nam prej še sanjalo ni, da so pomembne ob taki prireditvi.

Ker smo trdo garali, se nismo branili bonov za kosilo, ki smo jih dobili za svoj trud, in Mercatorjevih darilc. Čas je prehitro minil in kmalu smo se vrnili k pouku, v zadnji šolski uri pa smo na hitro pripravili še zaključni del prireditve z razglasitvijo rezultatov. Bili smo že resnično utrujeni in smo si želeli domov, vendar smo iztisnili zadnje atome moči in pripravili odličen zaključek.

V projekt smo vključili veliko časa in truda, ampak se je vse izplačalo, saj je bil rezultat enkraten. Hvaležni smo profesoricama Lidiji Ličen in Cirili Hajšek Rap, da sta nas popeljali na nova področja, na katerih se je zagotovo vsak izmed nas naučil česa novega. V imenu vseh lahko rečem, da se že veselimo organizacije kakega tekmovanja v prihodnje, saj se ves trud poplača.

Kako otrokom približati podjetnost ali pol tisoča evrov v le uri in pol

Anja Sobočan

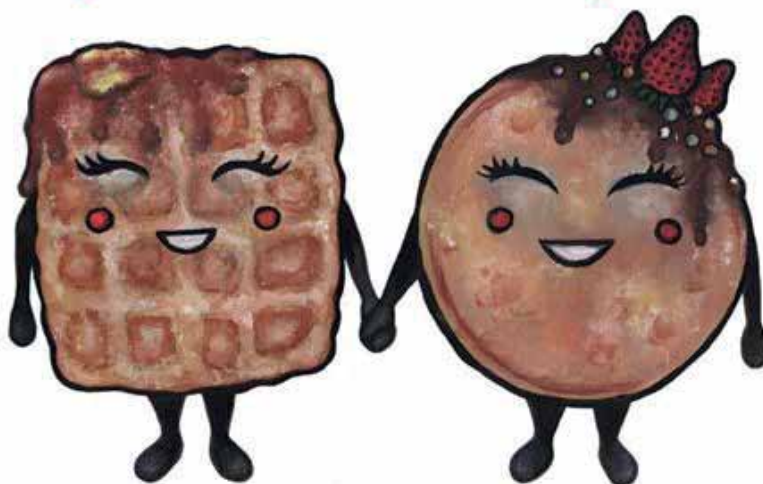
Prejšnje šolsko leto je na naši šoli potekal mednarodni projekt UStart, v katerega smo bili najintenzivneje vključeni prav drugi letniki gimnazijskega programa. Profesorji so nam skozi različne izzive poskušali čim bolj približati vsaj kanček podjetnosti. Začeli smo z različnimi vprašalniki, končali pa pri nastanku lastnega podjetja. Vmes smo se srečali tudi s predelavo odpa-

dnih materialov v ponovno uporabne stvari. Poskušali smo biti čim bolj iznajdljivi in tako smo ustvarili vse od nočne svetilke, preprostega podstavka za telefon pa vse do pravega pležuha. Naše izdelke so nato dijaki prosto-voljci prodajali v božičnem času na stojnici v bistriškem gradu. In kot je bilo pričakovano, smo se pri zadnjem (in tudi najtežjem) izzivu zares izkazali. Vsak razred zase je naredil lastno

podjetje, ki je v enem izmed aprilskih dni prodajalo svoj izdelek na stojnici znotraj šole. »Ajeki«, kot jim pravimo, so nas presenetili s svežimi domačimi smutiji, njihovi »nasprotniki« pa smo dijakom na ta dan ponujali vafle in ameriške palačinke. Za izvedbo projekta smo seveda potrebovali tudi sponzorje, ki so k našemu delu pripomogli s finančnimi in z drugimi sredstvi. »Šolsko tržnico« smo tako

VAFLJI IN PALAČINKE

SREDA, 26. 4. 2017, OB 10.15

VABLJENI!

načrtovali že nekaj tednov vnaprej, da pa je vse teklo gladko in nemoteno, smo znotraj »podjetja« seveda oblikovali različne oddelke. Tako so nekateri skrbeli za proizvodnjo, drugi za prodajo, fotografiranje in dokumentiranje ...

Projekt se je tako izkazal za nekaj povsem novega. Čeprav nam mnogim različni teoretični izzivi skozi leto niso bili najbolj pri srcu, smo zato vsi toliko bolj uživali v praktičnem delu na zaključni tržnici, kar pa je konec koncev najpomembnejše – uživati v delu, ki ga črpaš iz prej pridobljenih teoretičnih osnov.

»Kaj pa boste z zaslužkom?« To je bilo še eno vprašanje, ki so nam ga profesorji ob koncu projekta zastavljali. Če povemo samo za občutek, smo dijaki obeh razredov skupaj s prodajo napitkov in tople hrane v času glavnega odmora in ure po njem zaslužili več kot 500

evrov. To je zagotovo nekaj denarja, ki pa se kar hitro porazgubi, če se ga odločiš razdeliti med vse delavce. Zato smo se odločili, da ga raje po-

rabimo vsi skupaj. In v organizacijo česa sta se tokrat spustila direktorja naših že omenjenih podjetij? Piknika, seveda!

»Live and let live«

Mednarodna konferenca GimMUN Ptuj

Katarina Tič

In svoja imena smo zapisale na profesorjev seznam, čeprav sploh nismo vedele, na kaj točno se prijavljamo. Naša šola je namreč lani prvič sodelovala na ptujski mednarodni konferenci GimMUN ali »Model United Nations« ali »Model Združenih narodov«. Navodila, ki smo jih prejele ob prijavi, nam niso bila preveč v pomoč, zato smo dan pred odhodom zmedeno brskale po internetu. Če sem odkrita – bolj kot sem brala spletne članke, manj mi je bilo jasno o vsem skupaj.

Da se štiri dni zapored ne bi vozile na Ptuj, smo si rezervirale prijetne apartmaje ob Dravi in se tako

vsako jutro ob reki sprehodile do ptujske gimnazije, na kateri je MUN potekal, in to v hlačnih nogavicah, poslovni opravi in neudobnih čevljih, saj je bila za udeležbo na konferenci predpisana primerna garderoba. Tako smo morale kavbojke, allstarke in navadne majice ali krila, krajša kot do kolen, pustiti doma. Kakor koli, že predhodno sem bila določena za ambasadorico Kube pri WHO (Svetovna zdravstvena organizacija), medtem ko so prijateljice za Švico in Južnoafriško republiko razvrstili še v humanitarni, socialni in kulturni komite, okoljski komite in komite za politiko in dekolonizacijo – tovrstni

komiteji so tudi v resnici zastopani na zasedanjih Združenih narodov.

Prvo popoldne smo se udeležile sprejema na Ptujskem gradu. Predstavniki vsake zastopane države je moral slovesno predstaviti svoj »opening statement«, torej splošno stališče svoje države kot uvod v konferenco. Sliši se precej preprosto, a zagotovo ni, če si nisi pripravil nikakršne uvodne izjave, ker zanjo nisi vedel. K sreči sem pod pritiskom precej učinkovita, tako da je govor Kube v pisni obliki, ki sem ga popravljala še minute pred začetkom, še kar dobro učinkoval. Predstavniki držav smo morali poiskati tudi vsak

svojo zastavo ob prihodu v dvorano, da je lahko vihrala ob naših slovesnih besedah. Kubanske seveda ni bilo nikjer. Očitno je prišlo do napa-ke pri organizaciji in tako sem edina na odru stala brez zastave, ki bi me ščitila pred prodornimi pogledi publike. Malo sem se tresla, a sem sama pri sebi prebila led, ko sem začela s šalo na račun mojega primanjkljaja.

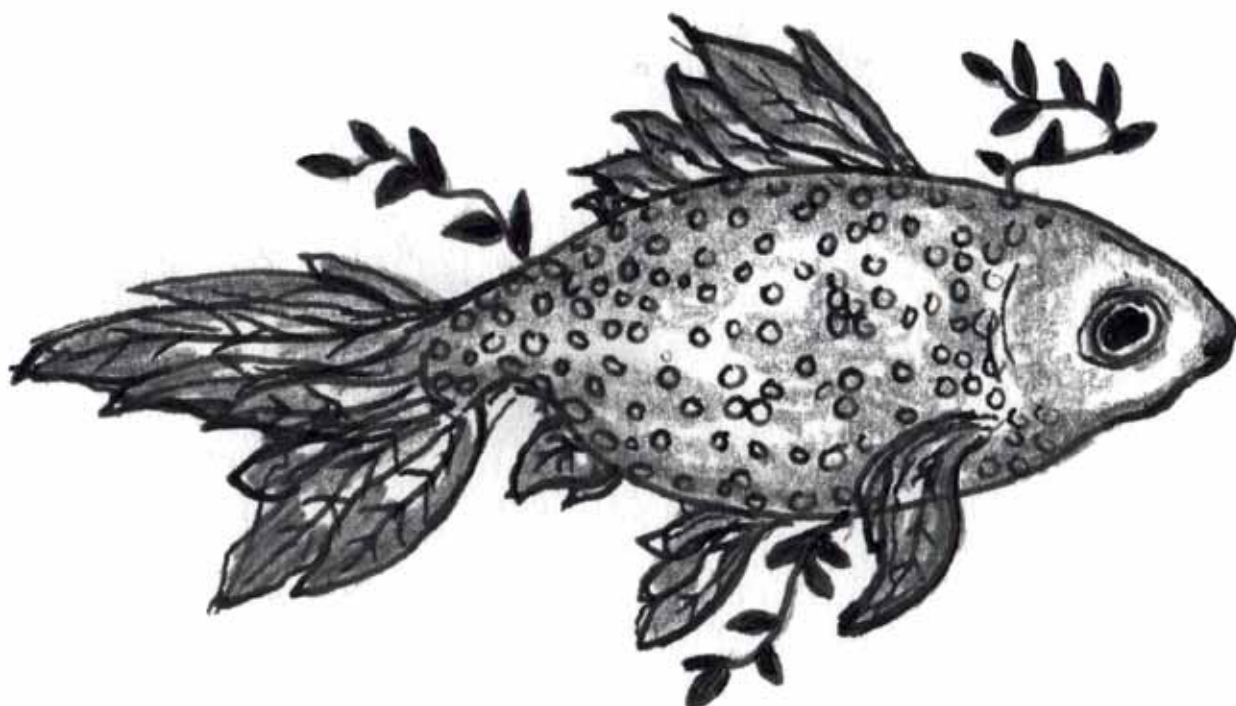
Potem pa konferenca ... Množice uradno oblečenih gimnazijcev iz Slovenije in različnih okoliških držav, ki so se v angleščini pomenkovali o svetovnih težavah. Bilo je kar občudovanja vredno. Odrasli nam ves čas govorijo, da je prihodnost na naših plečih, in tukaj taista prihodnost več ni izgledala tako temna. Predstavniki držav so predlagali reforme in amandmaje k tem reformam pod vodstvom predsednikov komitejev ter s pomočjo izjemno kompliciranega žargona in niza pravil Združenih narodov. Potekale so razvnete debate, glasovanja in v vsakem komiteju tudi po ena krizna situacija, ki smo jo morali s skupnimi močmi čim bolje

rešiti – npr. pri nas (seveda hipotetični) izbruh neustavljive epidemije, ki se je širila iz centralne Afrike. Da smo svoje angleške retorične sposobnosti pritiskali do roba, je bilo odlično, poleg tega pa smo spoznali ogromno izjemnih vrstnikov. Čeprav smo s puncami del večerov preživele ob kuharskih izzivih in pregledovanju snovi, jaz npr. o kubanskih stališčih o svetovnih zdravstvenih problematikah tobačne industrije, evtanazije in mentalnih bolezni, pa smo z ljudmi,

ki smo jih spoznali na MUN-u, preživele preostanek časa. Ptuj je oživel z nami, in četudi je po burnih nočeh težko vstati zgodaj zjutraj in cel dan preživeti delovno, nam je tudi to dobro uspelo.

V glavnem ... GimMUN je bil z vsem, kar sodi zraven, izjemno zabaven, hkrati pa nam je odprl oči za razmislek o stvareh, ki jim prej morda nismo namenjale preveč pozornosti. Skorajšnje prebujenje? No, letos se še vrnemo.

Kako smo na SŠSB obeležili dan Evrope ...

Anja Sobočan

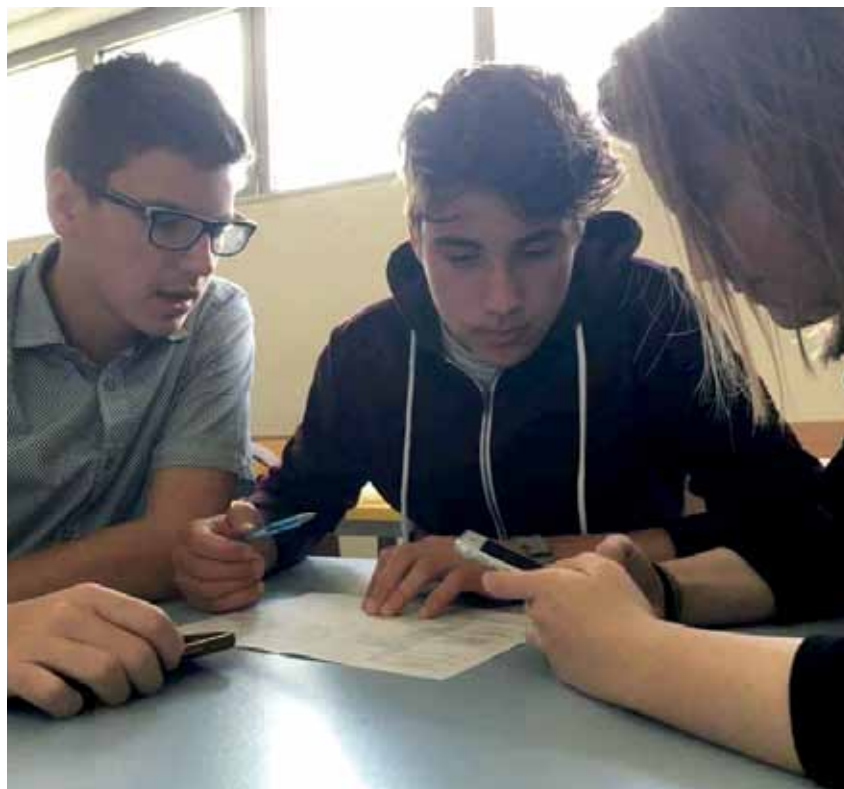

Vsak aktiven Evropec ve, da naša Evropska unija svoj dan obeležuje prav 9. maja, zato smo se člani krožka Evrošola tudi letos odločili ta dan obeležiti na poseben način. Dijakom smo skozi različne aktivnosti želeli čim bolj približati delovanje Evropske unije, poseben poudarek pa smo namenili predsedujoči članici Malti.

Dijaki, profesorji in ostali strokovni delavci šole so tako čez dan lahko obiskali našo »malteško stojnico«, na kateri so jim bili na voljo različni malteški prigrizki in sladice, ki smo jih dijaki sami vestno pripravili prejšnje popoldne. Prisluhnili so lahko tudi malteški glasbi v izvedbi dveh nadarjenih dijakov 2. letnika. Obiskovalcem smo predsta-

vljali gradivo o evropskih organih in institucijah, vsak pa je s seboj lahko odnesel tudi zloženko, v kateri smo strnili najzanimivejša dejstva o Malti in Evropskem parlamentu.

Med glavnim odmorom smo izvedli žrebanje nagrajencev tokratnega EU-izziva, čeprav lahko dijaki podobne izzive rešujejo vse šolsko leto v našem Evrokotičku. Kot obi-

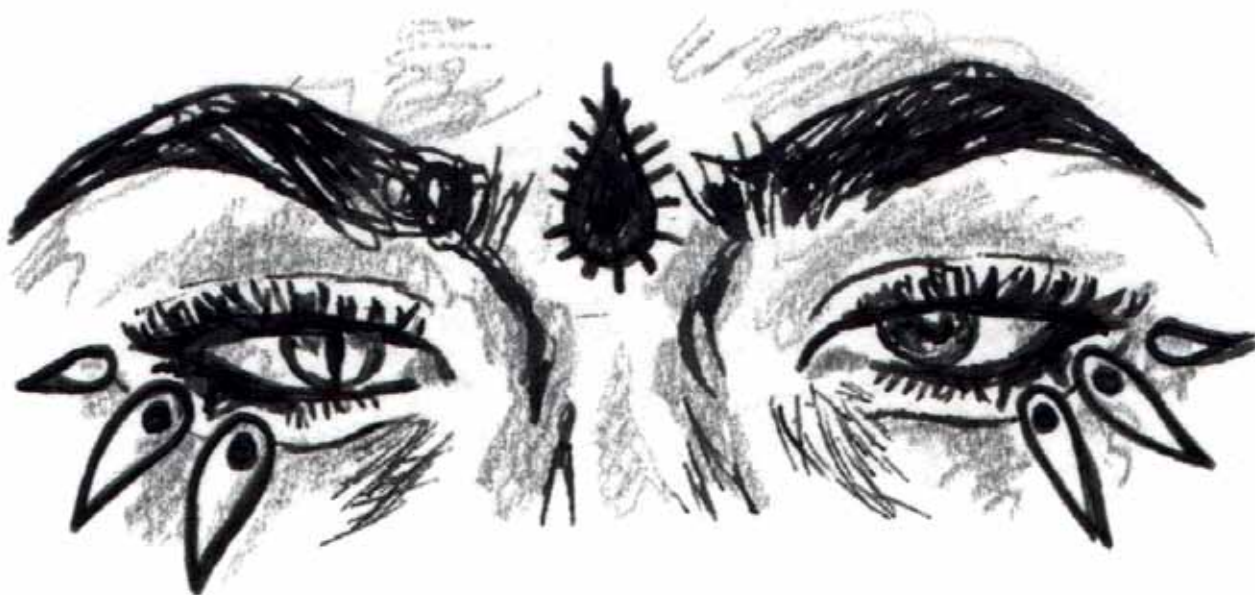

čajno so nagrajenci prejeli privlačne nagrade.

Dogajanje se je zaključilo z »evroigro«, v kateri so sodelovali predstavniki posameznih razredov. Dijaki so se med seboj pomerili v znanju o delovanju Evropske unije, njeni zgodovini in vrednotah, veliko vlogo pri reševanju kviza pa je imelo tudi

znanje tujih jezikov, saj so bila vprašanja zastavljena v različnih uradnih jezikih Evropske unije. Saj poznate stari pregovor: »Več jezikov znaš, več veljaš.« Zmagovalci so bili predstavniki 2. e, ki so s tem svojemu oddelku priborili sladko nagrado. Na drugem mestu so bili predstavniki 4. b, ki so prav tako prejeli manjšo nagrado.

Kljub temu da je dan Evrope že davno minil, »evrošolci« že veselo migamo. Čakajo nas namreč mnogi novi izzivi, želimo se tudi razširiti ... Kaj več pa vam morda izdamo med letom, zato nas spremljajte na FB-strani Evrošole SŠSB in seveda ne pozabite na reševanje vedno novih izzivov v našem Evrokotičku. Računamo na vas. :)

Lutke?

Katarina Tič

Svojim »brlogom« v prostorih Koruznega zrna v bistriškem gradu deluje šolska lutkovna dejavnost že vrsto let, a je na žalost s perspektiv mnogih zunanjih opazovalcev mnogokrat narobe razumljena, celo diskriminirana. To najbrž izhaja iz vsesplošnih predsodkov, da je lutkovno gledališče sprejemljiva dejavnost izključno do starosti 10 let. Dovolite, da vas prepričam v nasprotno.

Za razliko od klasičnega gledališča lahko s pomočjo lutkovnih elementov uprizorimo resnično kar koli. Želiš leteti? Brez težav. Želiš vdihniti življenje nepremičnemu objektu? Ni problema. Tukaj ni meja – če si nekaj lahko zamislimo, je z lutkami izvedljivo; prav to je čar te specifične umetnosti. Tudi delo naše šolske skupine pod mentorstvom fantastičnega Matevža Gregoriča cveti

popolnoma brez okvirjev. Predstave rastejo in nastajajo z nami, za nas in za vas. V svoje produkcije zamešamo vse kolektivne ideje in jih začinjamo s ščepcem humorja in družbene kritike. Ne enačite našega dela s tisto eno otroško predstavo, ki ste si jo ogledali v tretjem razredu.

V lanskem letu smo pripravljali projekt *Romeo in Julija-n*, s katerim smo že ničkolikokrat uprizorjeno Shakespearovo tragedijo spremenili v zgodbo samospoznavanja ..., v zgodbo o transspolnosti, ki je v 21. stoletju še zmeraj tabu, in v zgodbo o zakoreninjenem strahu, da ne bomo sprejeti in ljubljene, s čimer se pravzaprav soočamo vsi. Skupaj s prelepimi lutkami, zasnovanimi in izdelanimi pod vodstvom Tine Goričan, in poetičnim scenarijem, ki ga je izbrusila Laura Ramšak, smo se s predstavo po

mesecih trdega dela uvrstili na novogoriški festival Vizije – državno srečanje mladinskih gledaliških, lutkovnih in glasbenih skupin.

Nepozabni trije dnevi, ki smo jih preživel v Novi Gorici ob skorajšnjem prevelikem odmerku odlične mladinske umetnosti in zabave v družbi raznovrstnih ljudi, so bili sami po sebi plačilo za naše delo, seveda pa je bilo dejstvo, da smo prejeli prvo nagrado v svoji kategoriji – zlatega vizionarja za lutkovnost –, češnja na vrhu smetane.

Vsebina našega letošnjega projekta z delovnim naslovom Miladin naj ostane še skrivnost, a vas z ljubeznijo že vnaprej vabim k ogledu končne produkcije. Ne boste razočarani.

Poezija čaja

Laura Ramšak

Prav lepo diši na naših vajah, sladkobno po toplem čaju, in če temu dodaš veličastne stihe svetovnih pesnikov, ustvariš zelo kreativno atmosfero. In v tem ustvarjalnem ozračju smo dekleta letos pri dramskem krožku začela graditi popolnoma drugače zasnovano predstavo kot poprejšnja leta. Lotile smo se ugledališčene poezije. Skupaj s svojo unikatno mentorico Tino Mojzer smo naredile izbor gradiva, ki bi ga vključile v ustvarjalni proces, a kako izbrati le peščico pesmi v tem morju, prepojenem z izredno kvalitetno in diš jemačo umetnostjo vezane besede ...

No, to je bil seveda največji izziv. Potem pa smo si Katja Stojnšek, Monika Globovnik, Katarina Tič, Ela Novak, Kaja Strnad, Neja Dover, Katarina Brdnik in Laura Ramšak nalile še eno skodelico prikladnega čaja, se zavile v odeje in v krogu asociacijskih in inovativnih misli ter idej začele ustvarjati »nekaj«. V kotel svojega čaranja smo dodale gib, nora poplesavanja in komaj vidne premike, glasbo, morda čisto klasično, morda pa niti ne tako zelo, ter seveda delce lastnih bistev in tako se je rodil Košček iluzije.

Županova Micka ljubljske Drame

Miloš Mrđa

Marsikdo bi pričakoval, da bo Luka Martin Škof uprizoril Županovo Micko v posodobljeni različici, da bo poskušal narediti predstavo karseda kreativno in netipično. A izkazalo se je ravno nasprotno. Režiser se je z liki striktno držal arhaičnega dialekta, scenografije (zraven preproste rdeče zaves smo videli tudi trideset navadnih palet, ki so predstavljale oder) in kostumografije, ki so dali veseloigri neprijeten komični pridih, saj se ni vedelo, ali so kostumi in dialogi v narečju mišljeni komično ali so le del poskusa uprizoritve nespremenjene historične veseloigre.

Igralci – na primer Klemen Janežič, ki se je po mojem mnenju krasno vživel v vlogo podeželskega kandidata za Mickino roko, ki jo nedvomno ljubi, vendar izkazuje svojo ljubezen na zelo “neprofesionalen” način in se tudi na moč potruji, da bi osvojil Mickino srce z ohlapnimi in s

štorastimi primerjavami – so izpolnjevali tipično karakteristiko oseb v Linhartovi veseloigri. Ali pa Nina Valič kot Micka, slika naivnega kmečkega dekleta, ki se neumno zaljubi v lepe besede in prazne obljube lažnivega Tulpenheima (Klemen Slakonja), ki je že zasnil Šternfeldovko, mlado bogato vdovo. Seveda pa je predstava imela tudi nekaj vrhunskih, izstopajočih igralcev, kakor je na primer Janez Škof (kot Glažek), ki je dovršen del igre zelo popestril s svojim igranjem ‘alkoholičnega’ zmedenega pisarja.

Med predstavo ali po njej gledalec potemtakem ne more doseči »buma«, ki bi ga spodbudil k razmišljanju o sami uprizoritvi, saj je predstava zelo preprosta in po mojem mnenju brez kakršne koli večje ideje ali nauka. Nikakor to seveda ne pomeni, da je predstava Dramin »spodrljaj«, menim pa, da je precej primernejša za mlajše, naivno občinstvo, novince, kot pa za »stare gledališke mačke«.

Pohorska omleta brez gozdnih sadežev

Lucija Klauž

Vduhu predbožičnega kulturnega izobraževanja smo si dijaki v bistriškem kinu ogledali film Slovenija, Avstralija in jutri ves svet.

Film poskusi zgodbo družine delavskega razreda z vsemi predvidljivimi ovinki in konci, prelito z zajemalko lokalpatriotizma, prodati kot nekaj sladkega. V zares majhnih grizljajčkih nam postreže z vsem po malem – s stranskimi učinki kapitalizma, z vlogo malega delavca v velikem kolesju, z vplivom finančnih težav in dolgih delovnih ur na družinsko življenje ..., z eksistenčno krizo. A menim, da v svojem poskusu doseči družbeno kritičnost, ki bo hkrati napolnila kinodvorane, ne uspe, in sicer kljub slovenski igralski (in režiserski) smetani, kljub posvetilu rodnemu mestu.

Ker film kriči: Poglejte, tu je mariborska vzpenjača; pogledajte, tu je Tanja Žagar; pogledajte, to je Mariborčan srednjih let, s katerim se lahko identificate. Svojo mariborskost paradira predvidljivo, klišejsko in površno. Kot vse ostale teme, ki se jih loti in jih opusti, ko pride do

obravnav zapletenih posledic. Kaj se zgodi z odpuščenimi delavci? Kaj se zgodi z odtujeno družino? Ko Boris prevara Vesno, Vesna prevara njega. Oko za oko, pravici je zadoščeno in o težavah ni več govora.

Veliko (res veliko) časa pa je namenjenega šokiranju občinstva z razpravami o trikih za poslovno in osebno srečo iz ust navideznega rešitelja Borisovih težav Igorja. Tako čas, ki bi lahko bil namenjen razpletanju družbeno pomembnih problemov, namenimo žalitvam in objektivizaciji žensk kot sredstvom za doseganje lastnega zadovoljstva, ki jih film ne utemelji, kaj šele obsodi kot nesprejemljive. Igor jih od Borisa dobi po nosu (zaradi poslovnih goljufij, da ne bo pomote), oko za oko, pravici je znova zadoščeno.

Za konec pa glazura, da smo prepričani, da je to res sladica, lahko razvedrilo za vsako severovzhodno družino. Familija gre na izlet na Pohorje; tam se ati in mami primeta za roke s pogledom, uprtim v razposajena otroka in zahajajoče štajersko sonce.

Ko Tone pride v šolo ...

Lucija Klauž

Foto: Vasja Eigner

On ne potrebuje vprašanj, on bo že nekaj povedal. In je povedal. O svojem otroštvu. O svoji prvi poroki, o strahu in trepetu pred Verico (svojo bodočo ženo) in končno, o begu pred skokom v (ta) jarem, o profesorici slovenščine, o spominih, o smrti in občasno tudi kaj o svojih delih in mimogrede o tem, kako pedofilsko carta vaškega psa. In vse to naredi tako, da nam je vsem jasno, da piše komedije, četudi tega prej ne bi vedeli. Pa smo.

Križarjenje med pripovedmi je zamotano, vrača se tja in nazaj in levo in desno, globlje in nazaj na vrh. S spominom na Lučko Bogataj, njegovo profesorico slovenščine, eno od dveh oseb, ki jima, kot pravi, gre prižgat svečko za prvi november, nas zapelje čez vse svoje življenje, vmes pa sledi še kakšna stranpot po domači

Foto: Vasja Eigner

Pesnici, mariborskem gledališču ali pa kje vmes. Ustavimo se pri njegovih delih. Tako, mimogrede, po obrokih. Pri Kulaku, ker brez njega ne gre, pri lovljenju sonca in poslušanju trave, ker prikladno pritičeta zgodbam o otroških lumparijah, pri Nebesih pod Pohorjem, ker smo se zaradi njih pravzaprav zbrali. Da pa bi izvedeli, kakšna so, bo treba v knjižnico.

Z vsemi temi zavoji zmore vtihotapiti tudi kak življenjski nauk in pogled na teme, kot so politika in smrt ter življenje nasploh. In mi poslušamo. O tem, kako dobrih starih časov ni in je od ljudi odvisno, kako

si bomo naredili; da pisatelj, ki se prilagodi, ni več pisatelj; in kako smo vsi malo nagnjeni k temu, da mislimo, da je zdaj vse drugače. Zdaj, ko smo mi na svetu. S tem zadnjim se sam ne strinja. Svojega življenja in enkrat smrti ne označi za nič prelomnega, posmehne se vsem tistim avtobiografom, ki čutijo konec sveta v svojih pisnih spominih. V svojih se zahvali bogovom za vse blodnje, ki so nasmejale te tečne Slovence, sam pa kljub nagradam za svoje delo ostaja enak, vključno s svojimi strahovi in stopnjo sladkorja. Pa če mu verjamemo ali ne.

Pojdi z mano

Neža Berlič

Film *Pojdi z mano* je napeta mladinska pustolovščina in je na sceno prišel leta 2016. Film prikazuje zgodbo o odraščanju, prijateljstvu, ljubezni in tudi o junaštvu. Štirje šolarji se zaradi šolske naloge fotografirati neznano Slovenijo odpravijo na izlet v slovensko »divjino«, v gozd, med tolmane in slapove ter v votline. Zgodba se začne zapletati že med samo potjo, saj že takrat vidijo nekaj grozljivih prizorov. Srhljivost se nadaljuje v votlinah, v katerih se štirje prijatelji izgubijo. Napetost poveča sama zgodovina krajev. Groza »neznane Slovenije« tako tekmuje z grozo, ki so jo otroci prenašali doma. Vsak od njih je namreč imel neko težavo – kriminalnega očeta, hladno mater, ločene starše ...

Film je nastal pod vodstvom režiserja Igorja Šterka in po knjižni predlogi istoimenskega romana Dušana Čatra. Film prepleta več žanrov. V njem najdemo razne komične prizore, pustolovščine, v ospredju pa je triler, nekoliko prilagojen občinstvu, ki mu je film namenjen.

Glavna odlika filma je profesionalni pristop mladih igralcev – Ivana Vastla, Maka Tepšića, Ronje Matijevca Jerman in Matije Brodnika. Vsak od njih je igral lik, ki je imel svoje posebnosti. Kljub temu da so bili v zgodbo umeščeni natančno in spretno izdelani čudaški karakterji, je sam potek zgodbe napet in razgiban, vendar je konec rahlo predvidljiv.

Kljub vsem tem dobrim lastnostim pa film preveč očrni gozd in podeželje. Z grozotami, ki se dogajajo, dobimo občutek, da je gozd preveč nevaren in da se v njem skrivajo mentalno bolni ljudje. Prav tako dobimo občutek, da je slovensko podeželje popolnoma necivilizirano in da so ljudje, ki tam živijo, nekulturni in nasilni.

Menim, da si je film vseeno vredno ogledati, saj spada med boljše slovenske mladinske filme. Sama sicer nisem navdušena nad mladinskimi filmi, ta pa me je pritegnil že na začetku. Poleg same zgodbe mi je bila všeč tudi slika, saj nam prikaže lepote Slovenije in narave, ki jih zadnje čase vedno bolj pozabljamo.

Ni vsak dan »še en takšen dan«

Praznični božično-novoletni koncert Srednje šole Slovenska Bistrica

Nika Sajko

Kot vsako leto doslej je tudi to leto napočil čas za že tradicionalni božično-novoletni koncert na naši šoli. A vendar ni bilo vse tako kot do zdaj. Letos smo se namreč po več letih ponovno odločili narediti koncert, ki bo čisto naš.

Projekt je začel nastajati nekje

oktobra. Scenarij za igro je napisala Nuša Detiček iz 3. a, pesmi je priredila profesorica Nadja Stegne, vodja igralske zasedbe pa je postala profesorica Lidija Ličen. Tako so se začele intenzivne priprave, ki se jim je kasneje pridružil še pevski zbor. Konec novembra smo odšli na dvodnev-

ne priprave na Tri kralje, kjer so nas prvič podrobneje seznanili s programom in pesmimi, ki jih bomo peli.

Vsak teden smo vadili za koncert in izpopolnjevali svoj nastop. Naša zadnja večja skupna vaja je bila v soboto pred koncertom, ko smo skoraj ves dan skupaj ponavljali program.

V ponedeljek, 18. decembra, je napočil čas koncerta. Ideja je bila predstaviti še en dan na naši šoli, ki pa se na koncu ni izkazal kot le navaden dan. Predstavili smo ga v slogu muzikala, v katerem so sodelovali vsi igralci, pevski zbor in šolski bend.

Igra se je začela s poudarjanjem našega dolgočasnega šolskega vsakdana, in to od pozabljanja šolskih copat in pitja kave med poukom pa vse do pogovarjanja med poukom in upiranja profesorjem, zaradi katerega dijaki kaj hitro dobimo kazen.

Zapeli smo Uptown Girl skupine Westlife in Nipkejev Noben me ne razume, s katero smo želeli izraziti svoje najstniško nezadovoljstvo. Vključeno je bilo tudi metanje frizbija, brez katerega naša šola preprosto ne bi bila to, kar je. Perina in Izidor sta igrala dva zaljubljena, zmedena dijaka. Njuno ljubezensko zgodbo smo pospremili s pesmima It must have been love in Seasons of love.

Vmes smo poslušali tudi pesem Nine Pušlar, ki jo je izvedel šolski bend. Nato je sledila pesem It's time, ob kateri smo zraven petja izvajali še ritem s ploskanjem in z udarjanjem ob tla.

Potem ko se je končal uradni del igre in smo zapeli Hallelujah,

je napočil zabavnejši del koncerta. Medtem ko je Lea, asistentka iz Potsdama, zapela nemško pesem, smo se ostali preoblekli v bleščeča oblačila in že je bil čas za »pravi koncert«.

Nekaj deklet in fantov se je v parih razporedilo na plesišču in odplesalo ob It makes it feel like Christmas. Nato smo se jim pridružili še ostali člani pevskega zbora in zaplesali na Shake up Christmas. Vso koreografijo v teh dveh pesmih pa nas je naučila bivša dijakinja Urška Pristovnik.

Seveda zaključek koncerta ne bi bil pravi brez pesmi Novo leto,

med katero smo ponovno mahali z iskrkami in končali skupno pravljичno dogodivščino za letos.

Letošnji božično-novoletni koncert se mi je zagotovo zdel nekaj čisto posebnega, saj niso bili v ospredju le glavni igralci, temveč smo bili s celotno zgodbo tesno povezani tudi drugi člani pevskega zbora. Tako niti en trenutek med koncertom ni bil dolgočasen. Upam, da nam v prihodnje kreativnosti in energije nikoli ne zmanjka in bomo še kdaj lahko uživali v podobnih zgodbah, ustvarjenih čisto »po naše«.

INmusic festival in zakaj je taksi človekov najboljši prijatelj

Nepozabno doživetje – če vas le noge nesejo!

Špela Ačko

Poleti postanejo življenja dijakov kar nekoliko bolj živahna, pa naj bo krivo zaključevanje ocen ali pa samo lepo vreme. V tem precej delavnem času nas je pet dijakinj takratnega 3. b s kovčki (in z eno potovalko) sedlo na vlak in se odpeljalo proti Zagrebu – ne najpametnejša odločitev, če ste ljubitelj umirjenega šolskega življenja in manj kot treh ocenjevanj na teden, ampak nedvomno najboljša za vse nas, ki nekaj noči spanca rade volje zamenjamo za živo glasbo.

Prvič v dvanajstih letih, odkar se na jezeru Jarun v hrvaški prestolnici prireja INmusic, so vstopnice za festival popolnoma razprodali in nam jih je uspelo še pravočasno naročiti. Brez uvodnih »malih« festivalčkov torej, začele smo kar z največjim hrvaškim festivalom na prostem, ki ga je v treh dneh obiskalo več kot 90.000 ljudi iz preko šestdesetih različnih držav.

Prtljago smo odložile v stanovanju v Zagrebu in se malo pred četrto

s tramvajem odpravile proti jezeru, okoli katerega naj bi vozil festivalski avtobus ... Poudarek je na »naj bi«. Po okoli desetminutnem čakanju nekje ob obali, ne da bi vedele, kje naj bi avtobus stal, s festivalom natanko nasproti nas in brez velike želje po plavanju na drugo stran jezera, smo sklenile, da nam kot zdravi, čili mladini kratek sprehod ne bo škodil. Hitro smo našle trumo ljudi, za katero smo sklepale, da iščejo vhod na festival, in jim sledile. Pohvala gre hrvaškemu označevanju, ki je bilo tako čudovito nevsiljivo in nemote-

če, da smo skupaj z množico drugih sotrpinov po polurni hoji po soncu in 37 °C ugotovile, da hodimo po poti, ki ne vodi nikamor. Obrat za 180 in pot pod noge.

Na festival smo prišle malo pred šesto uro, in čeprav naj bi se začel šele pred eno uro, je bil otoček sredi jezera poln mladih in starih glasbenih navdušencev. Glasbeniki so nastopali na sprva šestih, po enajsti uri ponoči pa kar na devetih različnih prizoriščih. Videle smo vse od mladih rokerskih skupin, didžejev, karaok do

»silent partyja«, na katerem so ljudje manično plesali na glasbo, ki so jo poslušali s slušalkami. Utaborile smo se pri t. i. Skritem odru – šotoru med drevesi – in odkrivalo nepoznane, a izvrstne rokerske skupine, nato pa na »svetovnem odru« poslušale izjemnega Michaela Kiwanuko. Fant »raztura«! Morda najbolj pričakovan nastop tega dne je bil koncert skupine Arcade Fire. Kanadski indie rok sekstet je navdušil množico in kmalu je več tisoč ljudi skupaj z njimi pelo nekatere njihove najbolj znane pesmi.

Zgodaj zjutraj (ali za nas le zelo pozno ponoči) smo festivalski otok zapustile in iskale naš popoldan nedočkani avtobus. Odločene, da tokrat ne bomo pešale, smo na »informacijah« vprašale, kje avtobus stoji, in zgrožene ugotovile, da oni o tem vedo še manj kot me. Toliko o informacijah. Šele tretji dan smo namreč po večdnem intenzivnem pregledovanju spletne strani na blogu (!!!) prebrale, da avtobus vozi le med sedmo zvečer in drugo zjutraj, ob precej neugodnem času za nekoga, ki bi na festivalu (17.00–5.00) rad preživel nekoliko več časa. Na srečo pa striček Google tudi tokrat ni razočaral in je naše dvournno pešačenje skrajšal na le 20 min – še vedno veliki preveč za pet utrujenih, rahlo tečnih dehidriranih deklet.

V stanovanje smo prišle nekaj

po četrti zjutraj in lahko si predstavljate, kako uspešno smo se držale dogovora, da vstajamo ob 8.00. Opol-danski obisk tržnice, kratek sprehod po poletnem Zagrebu – večinoma pitje kave in čaja na poletni pripeki, kosilo, potem pa nazaj na tramvaj in proti jezeru Jarun.

Največ ljudi je festival obiskalo drugi dan. Na urniku sta bila namreč poleg množice drugih izvajalcev Alt-J in Kings of Leon. Če skupin slučajno ne poznate – TO MORATE SLIŠATI! Zdaj že seznanjene z najbolj našemu okusu primernimi odri in najboljšimi stojnicami (za okoli 3 do 4 evre smo se prav dobro najedle izvrstne hrane), smo precej bolj umirjeno postopale od enega odra do drugega, bolj pozno ponoči pa izgubile glas in moč v nogah v množici ljudi, ki je prišla poslušat eksperimentalno glasbo skupine Alt-J in skupino bratov in bratranca Kings of Leon.

Po skoraj dvanajstih urah skakanja 20-minutna odisejada do postaje, enournna vožnja s tramvajem in še pravo hribolazenje po klancu do stanovanja ni prišlo v poštev. Rešitev? Taksi, cenejši kot kateri koli bistrški, ki ga je vozil nekdanji reli voznik. Vožnjo preko nešteto zagrebških »policajev« si lahko kar predstavljate. Potovalni čas smo tako zmanjšale na le 5 minut, udobje se je drastično povečalo, cena

pa je skupaj z vožnjo v obe smeri naslednji dan nanese na okoli 14 € za pet oseb – kaj več bi si še lahko želele?

Tretji in tudi zadnji dan festivala INmusic smo se po otoku sprehajale kot stari mački. Bende smo poslušale kar zleknjene na travo pod modrimi disko lučmi, vse dokler niso na oder prišle irsko-keltske punk legende Flogging Molly. Zavrtite kakšno njihovo pesem in takoj boste razumeli, zakaj ob tem nismo mogle ostati pri miru. Še v življenju niti po televiziji ali na računalniku nisem videla tako velike množice ljudi – plesali smo namreč prav vsi – plesati različice divjih keltskih plesov na punk-rock glasbo. Za njimi so kar na isti oder prišli še člani skupine Kasabian in z izvrstnim nastopom in neverjetnimi svetlobnimi učinki dali piko na i že tako nepopisnemu koncertu. Me pa kar nismo in nismo želele domov, zato smo, čeprav odločene, da nobena od nas ne želi peti, noč do samega konca koncerta ob petih zjutraj preživeli v šotoru za karaoke.

Jutranje vstajanje in tovorjenje prtljage do železniške postaje je bila mešanica ostankov evforije prejšnjih treh dni, žalosti, ker se je tako hitro končalo, in predvsem utrujenosti. Domov smo prispele pozno popoldan, ravno prav, da smo se lahko pripravile na naslednji dan – zadnji dan šole.

Prostovoljstvo

Urška Selaković

Naša šola ponuja kup različnih krožkov in eden izmed njih je tudi prostovoljski. Namenjen je vsem, ki imajo kakšno uro v tednu prosto in bi radi svoj čas preživeli skupaj z otroki iz bližnjih vrtcev, z upokojenci doma za ostarele ali z učenci OŠ Minke Namestnik. Sama sem v tem krožku dejavna že tri leta in vsak teden obiskujem dom za ostarele v Slovenski Bistrici. V domu se prostovoljci družimo s starostniki, ki nam jih dodelijo na začetku šolskega leta. Na prvem sestanku v domu povemo svoje interese in želje in na podlagi teh socialna delavka izbere starostnika, ki ga začne dijak

obiskovati. Nekajkrat na leto se v domu za ostarele pripravijo tudi skupne tematske delavnice, ki se jih udeležijo vsi prostovoljci iz različnih šol. Največkrat je to božična delavnica in takrat skupaj s prebivalci doma izdelujemo okraske za smreko ter jo potem tudi okrasimo. Velikokrat se povežemo z Rdečim križem in skupaj organiziramo akcijo Vozičkanje. Tudi sama sem se že udeležila te akcije in mi je bila zelo všeč, ker nam je omogočila druženje z drugimi prostovoljci. Krožek prostovoljstva nam omogoča, da spoznamo življenje drugih in da lahko komu polepšamo dan.

Strasbourg

Anja Sobočan

Novo šolsko leto, nove priložnosti, nova potovanja. Evrošolci smo to vzeli več kot zares. Preteklo leto smo si namreč s projektom Šola ambasadorica Evropskega parlamenta pridobili možnost ogleda simulacije delovanja Evropskega parlamenta v Strasbourgu, vendar se na naše razočaranje tja nismo mogli odpraviti v celotni zasedbi.

Izlet v Francijo je bil načrtovan prvi oktobrski konec tedna. Zbrali smo se navsezgodaj (beri ponoči) na avtobusnem postajališču v Celju, kjer smo se predstavniki šol nadvse zaspani posedli na avtobus. Mislim, da ni potrebno posebej poudarjati, da se je pot do Strasbourga, milo rečeno, neskončno vlekla. In ko smo končno le prispeli na cilj, nas je tam pričakal dež. Zares nič kaj obetaven prvi dan je bila misel, ki me je spreletela, ko smo v temi in dežju ugotovili, da ogled centra mesta v nastalih okoliščinah ne bo mogoč.

Pa vendar se je kmalu vse obrnilo. Preživeti dan v Evropskem parlamentu in skupaj s predstavniki iz vseh držav članic EU razpravljati o aktualnih problemih ter

skupaj iskati rešitve je res poseben občutek. Biti del vse te množice evropskih dijakov in vedeti, da pri glasovanju šteje tudi tvoj glas – zares vznemirljivo. In ko so se vsa dogajanja znotraj parlamentarne zgradbe končala in smo ugotovili, da nam ostane še slaba ura do teme (ravno toliko časa smo potrebovali do centra mesta), smo se kljub utrujenosti odpravili še tja. Težko je verjeti, ampak prav zares: ob sprehajanju in ogledovanju prečudovitega francoskega mesta smo se srečali z ostalimi udeleženci projekta Evrošola (najbolj so v množici ljudi bili prepoznavni ravno Madžari, ki so nosili šolske uniforme) in seveda nismo mogli mimo, da si ne bi izmenjali nekaj besed.

Ob misli, da bo našega kratkega izleta konec že naslednje jutro, ko se bomo odpravili na pot, mi (slovenski dijaki iz različnih šol) pa se niti še nismo uspeli dodobra spoznati, smo se odločili pripraviti spoznavni in hkrati tudi poslovljni party. In ravno ta večer je bil tisti, ko so se med nami spletla bolj ali manj močna prijateljstva. Naj tudi povem, da se domov nismo vrnili bogatejši samo za izkušnjo, temveč tudi za nekaj prijateljev.

Ekskurzija v Bruselj in Atwerpen

Nika Sajko

Vse odkar nas je konec leta 2016 na šoli obiskal vrstnik iz Belgije Jereon, je tudi nas mikalo obiskati državo evropske prestolnice in parlamenta ter hkrati ponovno videti svojega prijatelja. Tako smo se kar hitro zmenili in skupaj s profesorico Tanjo Dabanović organizirali tridnevni izlet v Belgijo, natančneje v Bruselj in Antwerpen.

1. dan (4. 5. 2017)

Že zgodaj zjutraj (ob 2.00) smo se vsi zbrali pred Srednjo šolo Slovenska Bistrica, kjer nas je čakal avtobus. Po poti smo se ustavili še v Ljubljani in »pobrali« našega vodiča. Nato je sledila štiriurna vožnja do letališča Treviso v Italiji. Prispeli

smo dve uri prehitro, zato smo ta čas porabili za ogled po trgovinah in malico.

9.05 je bil čas našega leta. Približno uro in pol smo leteli do kraja Charleroi, ki leži blizu Bruslja. Tam smo vstopili na avtobus, ki nas je odpeljal v belgijsko prestolnico. Že takoj je sledil ogled ene izmed največjih belgijskih znamenitosti – Atomiuma, kjer se nam je pridružil tudi Jereon. Šli smo pogledat notranjost tega arhitekturnega prikaza molekule jekla; bili smo priče čudovitemu razgledu z najvišje točke (102 m) in si tudi ogledali razstavo.

V popoldanskih urah smo se končno namestili v hostlu, v katerem smo se razporedili po sobah in imeli

nekaj časa prosto. Nato smo z vodičem odšli do "dečka, ki lula", Manneken Pis, in se sprehodili po ulicah. Po poti je bilo skoraj nemogoče zgrešiti vonj tradicionalnih belgijskih vaflov. Na glavnem trgu so me presenetile čudovite visoke stavbe gotske arhitekture. Po krajši razlagi in zanimivostih mesta je napočil čas, da si prestolnico ogledamo tudi sami in kaj pojemo.

Z Evo sva kar nekaj časa hodili po ulicah, na koncu pa se ustavili v azijski restavraciji. Ker pa pravijo, da iz Belgije ne moreš oditi, ne da bi poskusil njihove vafle, sem si še sama kupila enega in ugotovila, da je tako hvaljen z razlogom. Ko smo se vrnili v hostel, smo še naprej imeli prosto, dokler nismo utrujeni zaspali.

2. dan (5. 5. 2017)

Zbudila sem se ob sedmih. Skupaj z Evo sva že okoli pol osmih bili pri zajtrku. Okoli devetih nas je prišel iskat avtobus in nas odpeljal v flamski del Belgije, v mesto Antwerpen. Ker je bilo zelo vetrovno, nas je vse precej zeblo. Ogledali smo si reko Šeldo in izvedeli marsikaj o mestu kot pomembnem pristanišču. Na glavnem trgu smo lahko videli tudi mestno hišo z zastavami mnogih držav. Potem smo odšli do hiše znanega belgijskega slikarja Petra Paula Rubensa, ki stoji v centru Antwerpna, in si ogledali veliko njegovih umetnin ter sob, v katerih je bival. Po ogledu smo spet bili za tri ure prepuščeni sami sebi. S prijateljico sva se sprehodili po ulicah in si ogledali večje trgovine. Sicer sva se vmes dvakrat izgubili, a sva na koncu le pravi čas prispeli do glavne ulice in si obe oddahnili.

Sledila je vrnitev v Bruselj, kjer smo ponovno imeli prost večer. Čeprav se mi dan predtem Bruselj ni zdel tako velik, smo s prijatelji šele po nekaj časa našli pravo pot do trgovine in pozneje do restavracije. Med prvimi smo prispeli nazaj v hostel, kjer smo se pripravili na spanje in nato zaspali.

3. dan (6. 5. 2017)

Naš zadnji dan v Belgiji se je ponovno začel z zajtrkom v hostlu. Po njem sem si šla v trgovino kupit paket belgijskih vaflov, saj mora tudi pri nas kdo poskusiti dobrote iz tujih držav. Potem smo se vsi skupaj odpravili do Evropskega parlamenta, v katerem je bil tisti dan tudi prvi dan odprtih vrat muzeja evropske zgodovine. Vsi skupaj smo si več kot dve uri ogledovali muzej, ki nam je z nazornimi in zanimivimi primeri približal evrop-

sko zgodovino. Po ogledu smo odšli še v Evropski parlament. Sicer smo morali v vrsti stati kakšne pol ure, a se je splačalo. V zgradbi smo si lahko ogledali ogromne dvorane, v katerih se zbirajo poslanci Evropske unije. Ob izhodu so nas zasipali z različnimi prospekti, brošurami, beležkami, s kemičnimi svinčniki in z različnimi drobnarijami. Dobili smo tudi zastavo Evropske unije in vrečko, v katero smo lahko dali vse stvari. Ker smo iz parlamenta prišli zelo pozno, smo imele zelo malo časa za hrano. Hitro smo si poiskale trgovino in pojedle le toliko, da nismo bile lačne. Nato smo skupaj z vsemi odšli nazaj do avtobusa in z njim proti letališču.

Na poti smo se ustavili še v znanem mestu Waterloo, kjer je potekala zadnja Napoleonova bitka. Videli smo goro Waterloo s spomenikom leva na vrhu, pred katero smo se tudi fotografirali. Potem smo se zares odpravili proti letališču v Charleroi. Pojedli smo še zadnjo hrano, si ogledali trgovine in končno dočakali letalo, ki je imelo okoli 20 minut zamude. Po ponovni uri in pol leta smo okoli dveh zjutraj prispeli v Slovensko Bistrico.

Izmenjava z Lorčani

(Lorca, Španija 2017)

Anja Sobočan

Prejšnje šolsko leto je na naši šoli potekala izmenjava z dijaki iz Španije, natančneje iz mesta Lorca, ki leži med večjima turističnima mestoma Alicante in Granada. Španci so nas obiskali septembra, mi pa smo jim obisk vrnili zadnji teden v januarju. Že sama pot do tja je bila za mnoge nekaj novega, kar nekaj dijakov je z letalom potovalo tudi prvič. Kljub temu da smo se na pot do letališča Bergamo odpravili že ob enih zjutraj, smo bili prav vsi polni energije in v pričakovanju ponovnega snidenja z svojimi španskimi prijatelji. V Lorco smo sicer prišli šele popoldne, vendar smo za druženje izkoristili prav vsak

trenutek do konca dneva. Vsekakor so nas vse presenetile španske navade, kjer kljub zimi (ki je pri njih mnogo milejša od naše, pa vendar) stanovanj ne ogrevajo. Navajeni so v hišah posedati kar obuti in po potrebi oblečeni tudi v bunde, saj pravijo, da sem jim za tako kratko zimo, kakršno jo imajo (zimsko vreme imajo namreč največ 2 meseca), ne splača ogrevati. Presenetili so nas tudi s svojo tradicionalno hrano, vse od malo manj obilnih zajtrkov, pri čemer imajo v navadi spiti le kakav in po potrebi jesti še piškot, pa do (pre)obilnega kosila (zares vsak dan so poskrbeli, da je za kosilo bilo nekaj »španskega«, pa naj je bila to

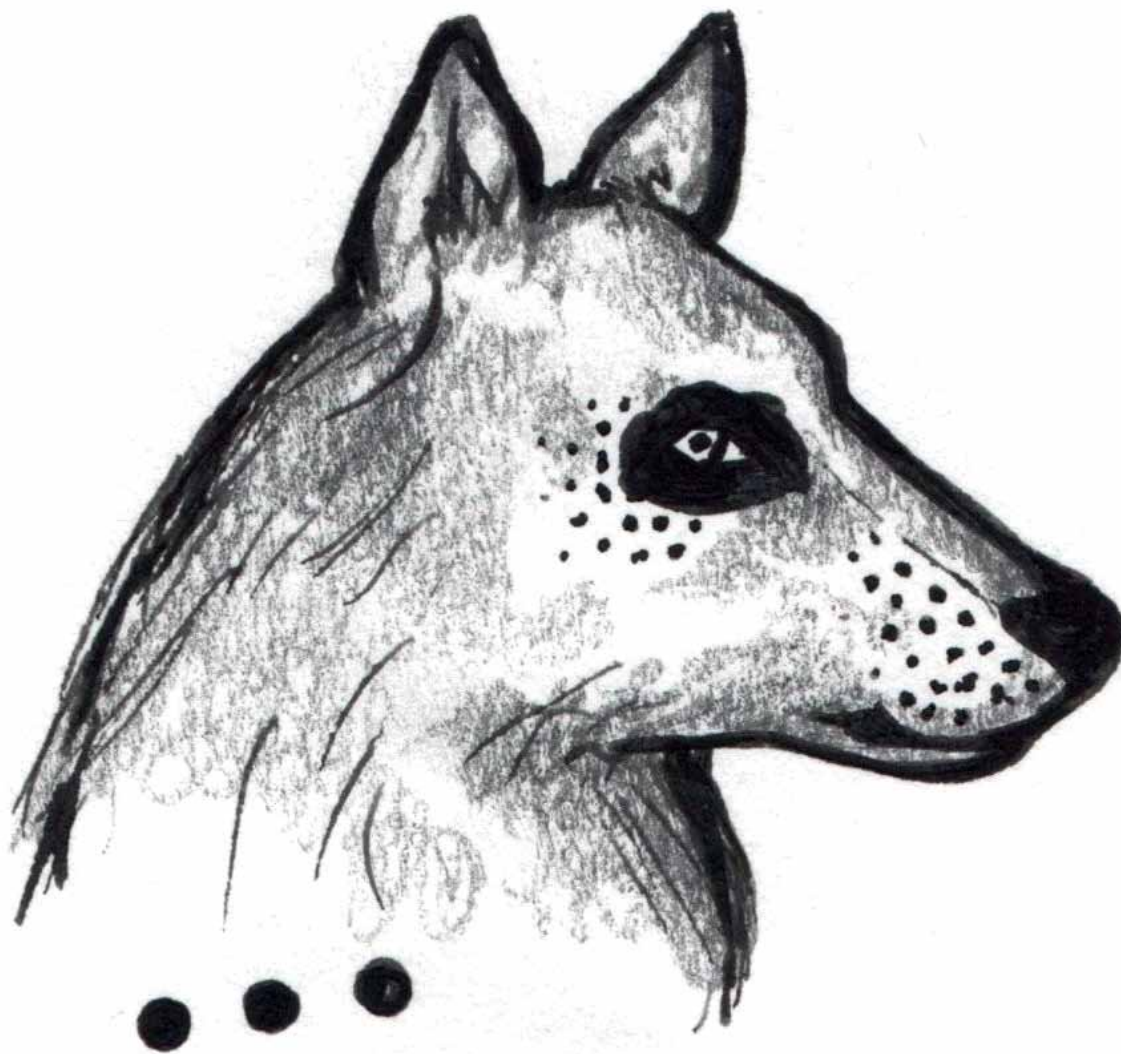
paella ali španska tortilja), po kosilu še kakšna malica, okrog desete ure zvečer pa tako rekoč njihov glavni obrok, večerja. Za večerjo smo pogosto odhajali v restavracije, včasih v njihove tradicionalne, enkrat pa celo v kitajsko, saj so takšne večerje pri njih kar pogoste.

Pa da ne bo izgledalo, da smo v Španiji samo jedli ... Seveda smo si ogledali Lorco (naj omenim tudi, da je celotno mesto kar prilagojeno vročim mesecem, visoke zgradbe in ozke stranske ulice), kjer so palme in mandarine nepogrešljive prav na vsaki ulici. Ker pa je bila to športna izmenjava, so nas Španci nekega dne odpeljali tudi v olimpijski center

za odbojko na mivki, kjer smo se (seveda bos, kljub izredno hladni mivki) preizkusili v igranju. Čez vikend smo se nekateri odpravili na ogled zanje pomembnega turističnega mesta Granada, nad katerim se razprostira znano smučarsko središče Sierra Nevada, drugi pa so odšli do obmorskega mesta Cartagena. Bolj ko se je teden bližal koncu, večjo željo smo imeli dan preživeti vsi skupaj ob morju, zato se nas je večina v nedeljo z vlakom odpravila do najbližje plaže v Aguilasu, kjer smo si ob morju napravili piknik. Dan je bil res prijetno umirjen, celo vreme je bilo dovolj toplo za kratke rokave. Vsak dan več, ki smo ga preživeli tam, nam je njihova počasnost (Španci so namreč izredno počasni ljudje, to lahko z gotovostjo potrdimo) pri vsakdanjih opravilih,

pa naj je bila to samo pot v šolo, kar ugajala, tudi na sieste, tako imenovane popoldanske počitke, smo se kar privadili. A vendar se je skupni teden bližal h koncu in zadnji skupni dan smo izkoristili za ogled Murcie, bližjega večjega mesta, kjer so naš Španci peljali tudi v Starbucks (seveda niso mogli verjeti, da nimamo v Sloveniji niti enega).

Prišel je dan slovesa, ki nam je tako Slovencem kot Špancem privabil solze v oči. Ne le da smo v tem tednu doživeli veliko novega, drugačnega in na kratko povedano noro dobrega, ampak smo se tako s španskimi prijatelji kot tudi z njihovimi družinami zelo povezali. In kot so nam dejali sami, smo v tem tednu dobili drugi dom na drugem koncu Evrope, kjer smo po njihovih besedah zmeraj dobrodošli.

»Kjer Donava bistra pridruži se Savi«

Ekskurzija v Beograd in Novi Sad

Katarina Tič

Lani aprila je nastopil čas za prvovrstno srbsko izkušnjo. Pa smo šli. Beograd. Mesto, ujeto v času. V iluziji preteklega blišča, ki zamira. A brez skrbi. Odtisi vojne nam, mlajši generaciji, naslikajo v srca vsaj kanček modrosti in strahospoštovanja. Namreč, zgolj pogled na vse razrušene stolpnice in neštetokrat preluknjane parkirne hiše, ki se nizajo po celotni srbski

prestolnici kot izpuščaji, je lekcija.

Hecno – na drugi strani se čudovite pozlačene zgradbe z umetelno okrašenimi kipci postavljajo druga pred drugo, ena veličastnejša od druge. Mesto kontrastov? Ti se nedvomno kažejo tudi pri zgodovini, zapečateni v drobne zgradbe. Kot pri Titovi grobnici ali Muzeju Nikole Tesle. Glede na to, da sta obe imeni še zmeraj odmevni na svetovni ravni,

se mi zdi skoraj ironično, da sta zdaj moža kar takole »skladiščena« v majhnih poslopjih. Obsojena na pozabo. Ampak tako je – lahko smo vladarji, lahko smo geniji, na koncu za nami ostane le pepel.

Pa dobro, no; če bi na svet resnično gledala s tako črnogledostjo, mi tega članka res ne bi bilo treba pisati. Kakor koli, mesto me je precej osupnilo: gigantske pravoslavne

cerkve, boemska četrt Skadarlija s poslikanimi fasadami in z odlično hrano izpod peke, vrvež Knez Mihailove ulice, stadion Crvena zvezda in Kalemegdan ... Mogočna trdnjava, na katero smo se povzpeli ravno ob sončnem zahodu, ko so se zadnji sončni mežiki odbijali od mesta, »kjer Donava bistri pridruži se Savi«, in ko smo stali tam, zmagoslavni in ganjeni, sem se počutila resnično veličastno.

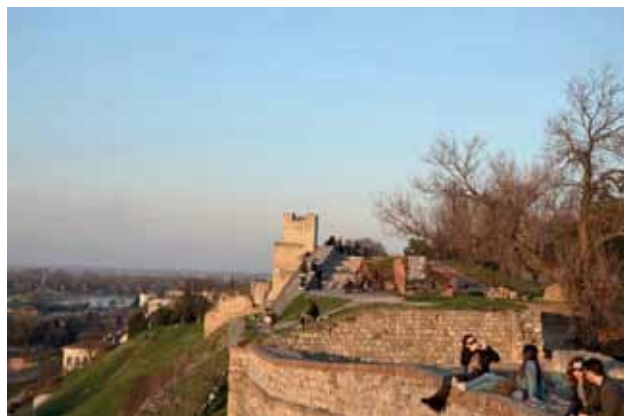
Prav fantastičen je bil tudi naš hotel z razgledom, v katerem je ravno takrat po naključju bivalo na ducate mladinskih reprezentantov svetovnega prvenstva v hokeju. Nepričakovana zadeva, a priznam, da so bile večerne vožnje z dvigali gor in dol in gor in dol precej avanturistične in

da smo imeli edinstveno priložnost za pogovor z Nizozemci, Belgijci, Španci, Islandci in celo oddaljenimi Avstralci. Prvovrstna izkušnja.

Po dnevu in pol smo Beogradu pomahali v slovo in se ustavili še v samostanu s prijetnim menihom, čigar govora najbrž nihče ni razumel, in z velikanskim pomanjkanjem toaletnih prostorov. Kot bi naenkrat stopili v prejšnje stoletje. Fascinantno je, kakšne čudeže lahko »zacopraro« visoki zidovi ... Potem pa naprej do Vojvodine, v sam center Novega Sada, zibelke srbske umetnosti. Namestili so nas v najstarejši hotel v mestu, ki je bil kljub preveč (preveč!) stopnicam zelo prijeten, samo mesto pa smo si kar vzeli za svoje. Zvečer,

seveda. Ponujalo je veliko in veliko po ugodnih cenah! Ker je tole šolsko glasilo, vam bom prihranila podrobnosti, a bilo je resnično zabavno, tako da nas je naslednje jutro odhod rahlo žalostil, nakar so nas strateško odpeljali na še eno fantastično razgledno točko – peš, da so nas izčrpali. Zagotovo so pričakovali, da bomo spali kot ubiti, vseeno pa je kasneje prišlo do manjše avtobusne zabavice in kviza naše vodičke, tako da smo se še prehitro znašli v znanih krajih.

Priporočam: 10/10 – v Srbiji je žur. Pa še kakšen nauk? Zgodovina je kruta, a kot pravijo, zgodovina se tudi ponavlja. Bodimo pripravljeni nanjo, vsaj z nekaj znanja in izkušnjami.

Švica: Ženeva in Cern

Nuša Detiček

1 9. oktobra okoli 23. ure zvečer se nas je 16 dijakov skupaj s profesorjem Markom Žigartom in s »kocami«, z vzglavniki, s kovčki in z nahrbtniki, polnimi hrane, »zbasalo« na avtobus in se podalo na potovanje v Švico. Naš prvi večji postanek je bil pred predorom pred Mont Blancom, drugi pa nekaj minut kasneje, saj smo se ustavili tudi na drugi strani tunela. Pot smo nato nadaljevali do Ženeve.

Tam nas je pričakal dež. Po hitrem ogledu stavbe sedeža Rdečega križa ter Združenih narodov smo se ponovno vkrcali na avtobus, ki

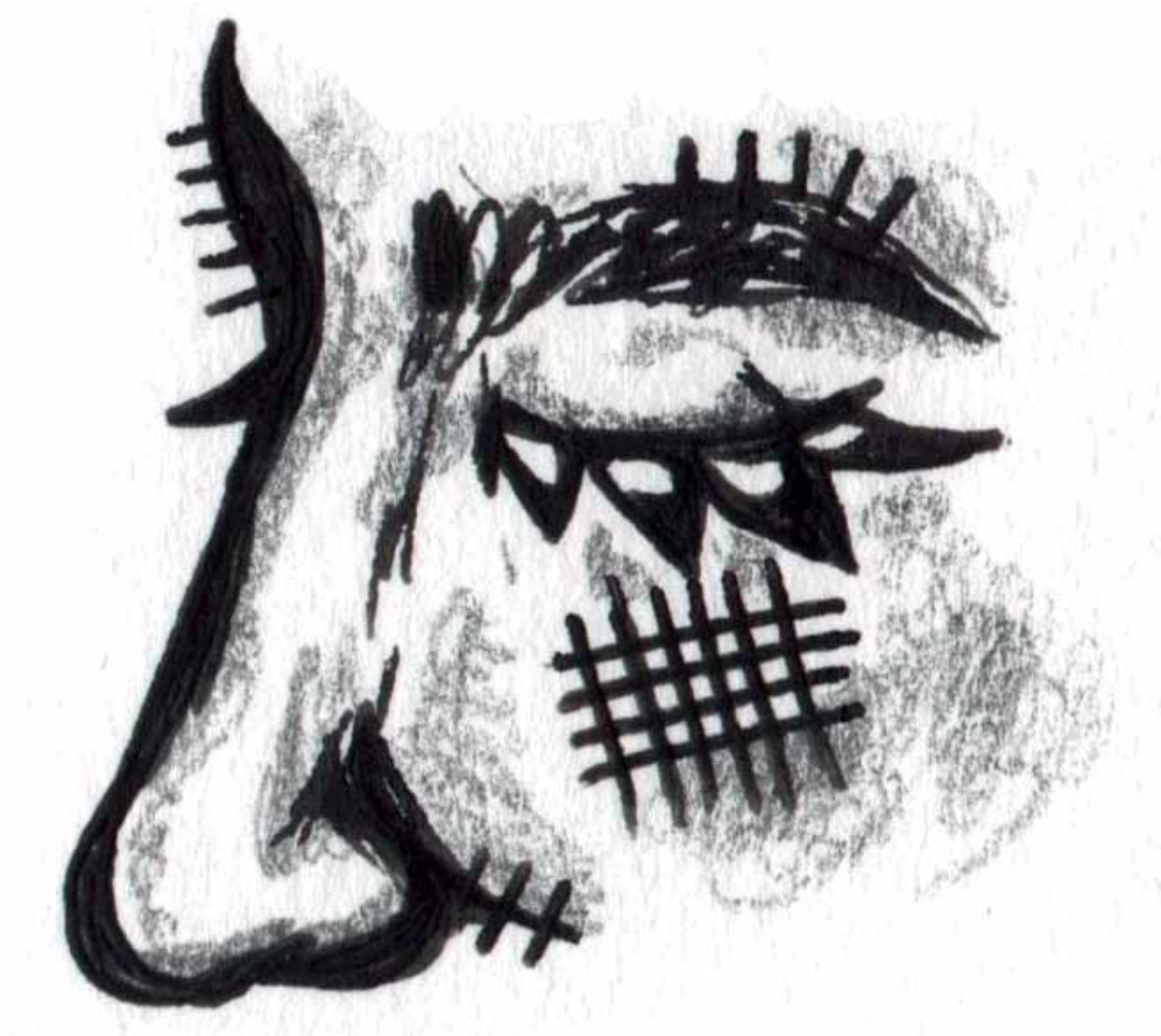
nas je zapeljal na drugo stran jezera. Ko smo prečkali most, smo imeli možnost občutiti resonanco. Vodič nas je popeljal po mestu. Videli smo cvetlično uro, notranjost pravoslavne cerkve, fontano sredi jezera, razgled z razgledne točke in še mnogo drugih stvari. Na koncu smo dobili nekaj prostega časa in hkrati možnost, da smo si šli pogledat lokacije, ki so bile na našem seznamu želja. Pozno popoldne smo se odpravili proti hotelu, ki je lociran v Franciji, v mestu Annemase. Odložili smo stvari in na žalost ponovno sedli na avtobus, ki nas je odpeljal do resta-

vracije. Ker nam je po večerji ostalo še kar nekaj časa, smo se šli slepo sprehajati v nakupovalni center, ki je bil zraven restavracije. Po prihodu v hotel se nas je skupinica odpravila na sprehod po mestu. Naleteli smo na vodomete, kipe in verjeli ali ne ... tudi na zanimiva krožišča.

Naslednji dan smo se po zajtrku odpravili proti Cernu, Evropski organizaciji za jedrske raziskave. Ponovno smo prečkali francosko-švicarsko mejo. Najprej smo si ogledali časovni trak in razstavo GLOBE. Po kosilu smo si ogledali največji pospeševalnik delcev na svetu. Naj-

prej je potekalo kratko predavanje, nato pa smo si ogledali še razstavo o ATLASU (enem izmed štirih detektorjev). Potem smo se zapeljali še do območja, kjer se ukvarjajo z magneti. Razdelili smo se v skupine in vsaka je dobila svojega vodiča. Pri postavljanju vprašanj, natančneje pri tvorjenju le-teh, smo imeli kar nekaj preglavic, vendar smo kljub temu našli skupen jezik z vodičem.

Po končanem ogledu smo se ponovno vkrcali na avtobus in z mislijo na 14-urno vožnjo začeli z obujanjem spominom, s karaokami, prehranjevanjem, tretji letniki pa tudi z mislimi na test iz matematike, ki nas je čakal čez dobrih 24 ur. Iz avtobusa smo sicer izstopili zaspani, polni novih izkušenj in znanj.

Sicilija

Živa Gril

Četrtek, 23. marec 2017, je bil dan, ki je za 12 dijakov naše šole pomenil 4-dnevno odrešitev od šolskih klopi in učenja. Odpravili smo se v sončno deželo, ki je še vedno vezana na stare tradicije in ima veliko zgodovinsko in geografsko vrednost – Sicilijo.

V štirih dneh smo prepotovali velik del Sicilije. Izkusili smo hiter tempo življenja v precej naseljenih in živahnih mestih, kot sta Palermo in Catania, ter se sproščali na obali majhnega letoviškega mesta Letojanni.

Med ekskurzijo smo izvedeli veliko zanimivih stvari o Siciliji in

tamkajšnjem življenju ter ga tudi sami spoznavali. Poskušali smo njihovo preprosto, vendar zelo okusno tradicionalno hrano, kot so arančini, kanoli in njihov značilni sladoled gelato. Imeli smo možnost ogleda Doline templjev v mestu Agrigento, ki leži na južni sicilijanski obali. Ogledali smo si ostanke devetih antičnih templjev, ki so nas presunili s svojo mogočnostjo in zgodovinsko vrednostjo. Med vožnjo do destinacij smo bili presenečeni nad zelo razgibano in barvito pokrajino Sicilije. Vrhunec naše ekskurzije pa je bil po mojem mnenju obisk Etne – največjega aktivnega ognjenika v Evropi.

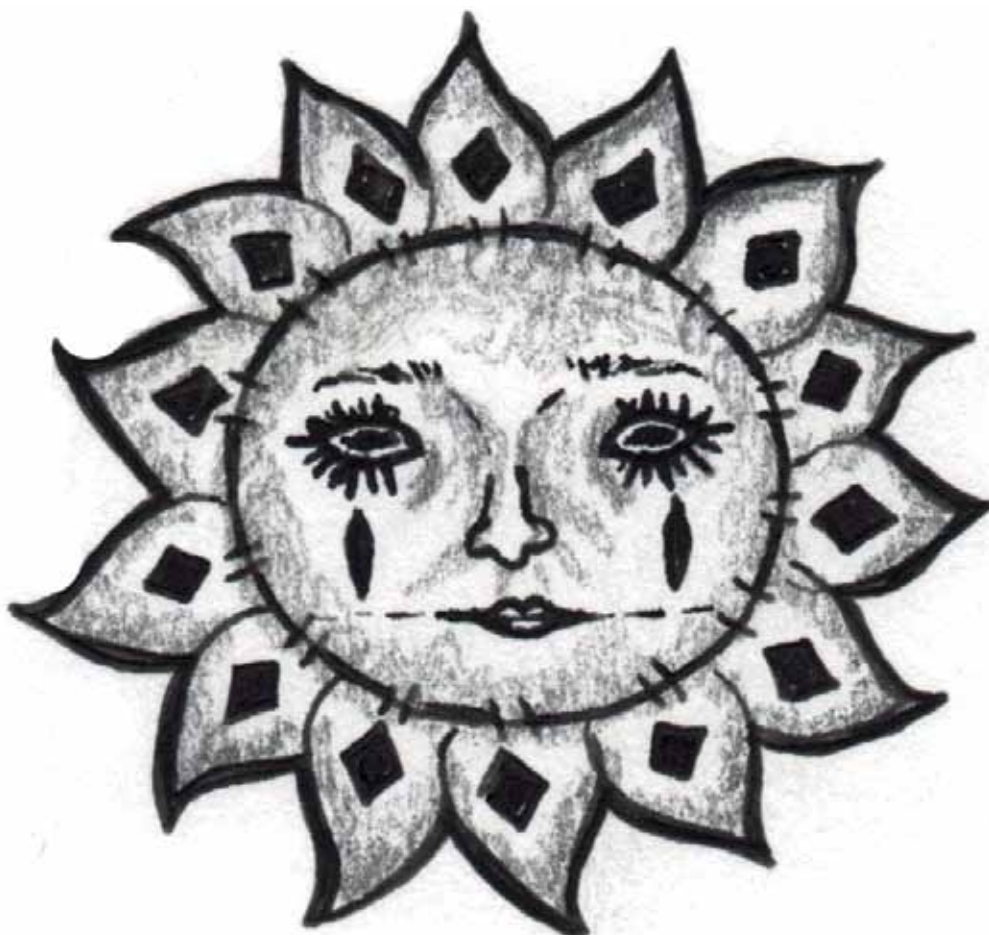

Vzpon na Etno nam je predstavljal velik izziv, saj je v tistem času Etna delovala, kar pomeni, da bi lahko vsak čas izbruhnila. Vseeno se nas je

nekaj dijakinj z gondolami povzpelo še višje, da smo izkusile tisti pravi razburljivi občutek in strahospoštovanje do mogočnega ognjenika in

narave. Vreme nam je bilo med ekskurzijo naklonjeno in nam tako še bolj polepšalo nepozabno izkušnjo, ki bi jo z veseljem ponovili.

Poskusni zajčki na ekskurziji

Maturantska ekskurzija na Madžarsko

Ela Plavec

Po treh mučnih prvih dneh pouka v četrtem letniku smo dijaki 4. b odpotovali na maturantski izlet oziroma zaključno ekskurzijo, da se pravilno izrazim. Kot veste, je bila naša generacija poskusni zajček novega načina organizacije ekskurzije in še česa drugega, ampak o tem kdaj drugič, zato smo vsi – dijaki in profesorji s čudnimi občutki

pričakovali odhod.

Prvi dan smo preživel v Siofoku – v mestu, ki poleti gosti zabave željne mlade, nato pa čez leto spi v sijaju zdraviliškega mesta madžarskih upokojencev. In ja, mi smo zamudili poletje. Spali smo v zdraviliškem hotelu na obali Blatnega jezera in se med »penzionisti« namakali v bazenu. Seveda pa maturantov tudi

topla voda in prijetne savne ne morejo do konca premamiti. Ni važno, če je zunaj 15 °C, oblačno in močno piha hladen veter. Nam so obljubili obalo Balatona in mi smo se prišli kopat! No, bolj namakat ... Za to, da bi nam voda segala do pasu, bi najbrž morali prehoditi še kašen kilometer. Zvečer pa smo proslavili sošolčev osemnajsti rojstni dan. Na betonski plaži smo,

kljub temu da je lilo kot iz škafo, imeli »dance party«, nekateri so šli celo na nočno kopanje.

Nato pa glavno mesto. Za boljšo orientacijo smo si mesto ogledali s Citadelle in Grajskega griča, kjer stoji cerkev, posvečena ogrskemu kralju, pod Peco spečemu odrešitelju slovenskega ljudstva, kralju Matjažu – Matiji Korvinu. Pod gradom je zgrajen labirint, ki ni najbolj prostoren in svetel – popoln kraj za klavstrofobe torej. Z nizkega stropa kaplja hladna voda, na tleh so gromozanske luže, polno slepih ulic, in če vse to še ni dovolj tesnobno, na nekaterih delih spuščajo v tunele še umetno meglo. A smo vsi pogumni in malo manj pogumni našli izhod. V zameno za mučenje smo si ogledali muzej čokolade, v katerem smo si na koncu ogleda sami sestavili tablico čokolade – nekateri sošolci so svoje okušalne brbončice s pogumnim dodajanjem čilija obsodili na ne preveč lepo smrt. Kljub enormnim količinam čokolade, ki smo jo dobili v pokušino, pa muzej ni ravno navdušil (mogoče je krivo dejstvo, da je po desetem pralineju že vsem šlo rahlo na bruhanje). Navdušilo pa je budimpeško kolo, sicer vam

sama tega ne morem potrditi, saj sva s sošolko, ki je prav takšna ljubiteljica višine kot jaz, raje v bližnjem parku navezovali stike s prijaznimi Budimpeščani. Med drugim sva se pogovarjali s fantom, čigar prababica je bila članica kraljeve družine, a je izgubila naziv, saj se je poročila z moškim, ki ni bil modre krvi.

Ko so se sošolci vrnili, smo po priporočilih 4. a odšli v nek klub, poln lokalnih študentov. Navezali smo veliko stikov, saj so Madžari zelo odprti ljudje. Prav tako so pripravlj-

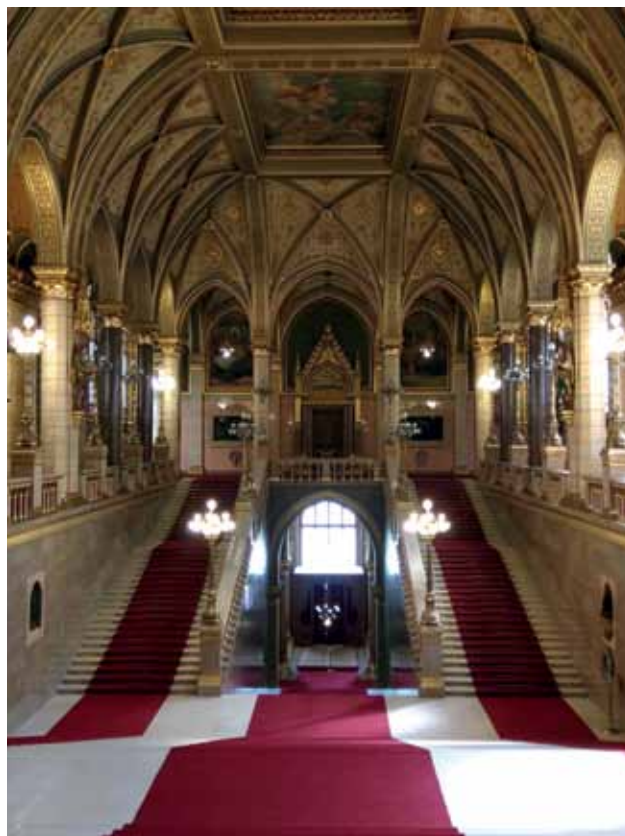
ni pomagati – ko je eni od sošolk na primer postalo slabo (da poudarim in da ne bo v težavah – ne od preprovedanih substanc ali alkohola), nas je več mladih vprašalo, če lahko kako pomagajo.

Verjeten razlog za slabost je bila hrana. Madžarska sicer slovi po svoji kulinariki, a kuharji v naših hotelih se tega najbrž niso zavedali. Tri dni »pohanih« zrezkov in posladkanih kislih kumaric. Prave tradicionalne kuharke smo se lahko naužili na gromozanski mestni tržnici, od koder že na daleč diši po kislem zelju in papriki, in v restavracijah, posejanih po majhnih ulicah mesta. Tako kot celotna Praga diši po trdelnikih, Budimpešta diši po segedin golažu.

Po drugi naporni noči smo si ogledali opero, parlament in muzej terorja, ki se spominja obeh diktatorskih režimov. Kvalitetni, a za neprepane in izmučene maturante kar naporni in depresivni ogledi. Končali pa smo, kot smo začeli – »penzionistično«. Mislim ... Je lahko še kaj bolj razburljivega kot tri ure toplic?

Ko sem se namakala v bazenu, okoli mene pa so poležavali izmučeni sošolci, sem poskušala zbrati misli o

vsem, kar smo doživeli. Obiskali smo več razglednih točk, kjer naj bi se turist naužil pogleda na mesto, kjer bi se naj počutil mogočno. Ali pa se tam le zaveš svoje majhnosti, da si le drobtinica v gromozanskem neredu. Tako se ne spominjam razgledov, ne spominjam se stavb, čeprav so mogočne in prekrasne. Prepisujem jih iz letaka. Spomnim pa se skupine mladih v parku, s katerimi smo se pogovarjali o glasbi, ki so jo poslušali. Spomnim se, kako smo prvi večer praznovali sošolčev rojstni dan na betonski plaži Blatnega jezera. Spomnim se sladko-kislih kumaric ...

Ekskurzija ni bila tako strašna, kot smo pričakovali. Vse je teklo gladko in večinoma brez zapletov. Tako za uspešnega »maturanca« ne potrebuješ vsakodnevnih organiziranih zabav, animatorjev ali pa na desetine litrov alkohola v kovčkih. Seveda smo se zabavali, spili kakšno pivo, animatorji pa smo si bili kar sami.

Neznosna začasnost Prage

Lucija Klauž

Kmalu zatem, ko smo vdih-nili prvi praški zrak, smo kolonizirali dve nadstropji hostla sredi mesta. Ko smo si opomogli od nošnje in vleke svojega imetja po zlizanih, drsečih tlakovcih, smo s Karlom prečkali Vltavo in v pozdrav pokimali tynski cerkvi. V štirih dneh, kolikor je trajal naš obisk, smo videli, obiskali in prečkali še mnoge arhitekturne mojstrovine. Povzpeli smo se na Petrin hrib, se ogledali v labirintu zrcal in, kot bi z mestom želeli tekmovati v veličini, se vzpeli še na razgledni stolp na hribu, kljub njegovi leseni majavosti. Za nekaj trenutkov smo obstali nad mestom, za nekaj trenutkov smo ga zaobjeli celega.

Izkusili smo tradicionalnosti mesta – ogledali smo si menjavo straže, knjižnico in samostan Strahov, ki hrani veliko več kot le knjige, in judovsko pokopališče. Odkrili smo mnoge nove načine uporabe kumine in umetnost sladkanja hrane, ki ji ni namenjeno, da bi bila sladkana. Z obiskom pivovarne v Plznu smo zaokrožili češko kulinarično izkušnjo in spoznali proizvodnjo piva od stebelca do pločevinke. Opomba za starše: Brez pokušnje!

Kljub veličastnemu arhitekturnemu razkazovanju svoje starosti Pragi ne primanjkuje lahkotne sodobnosti, s katero jo napolnijo že njeni prebivalci. Stoji v uporniškem,

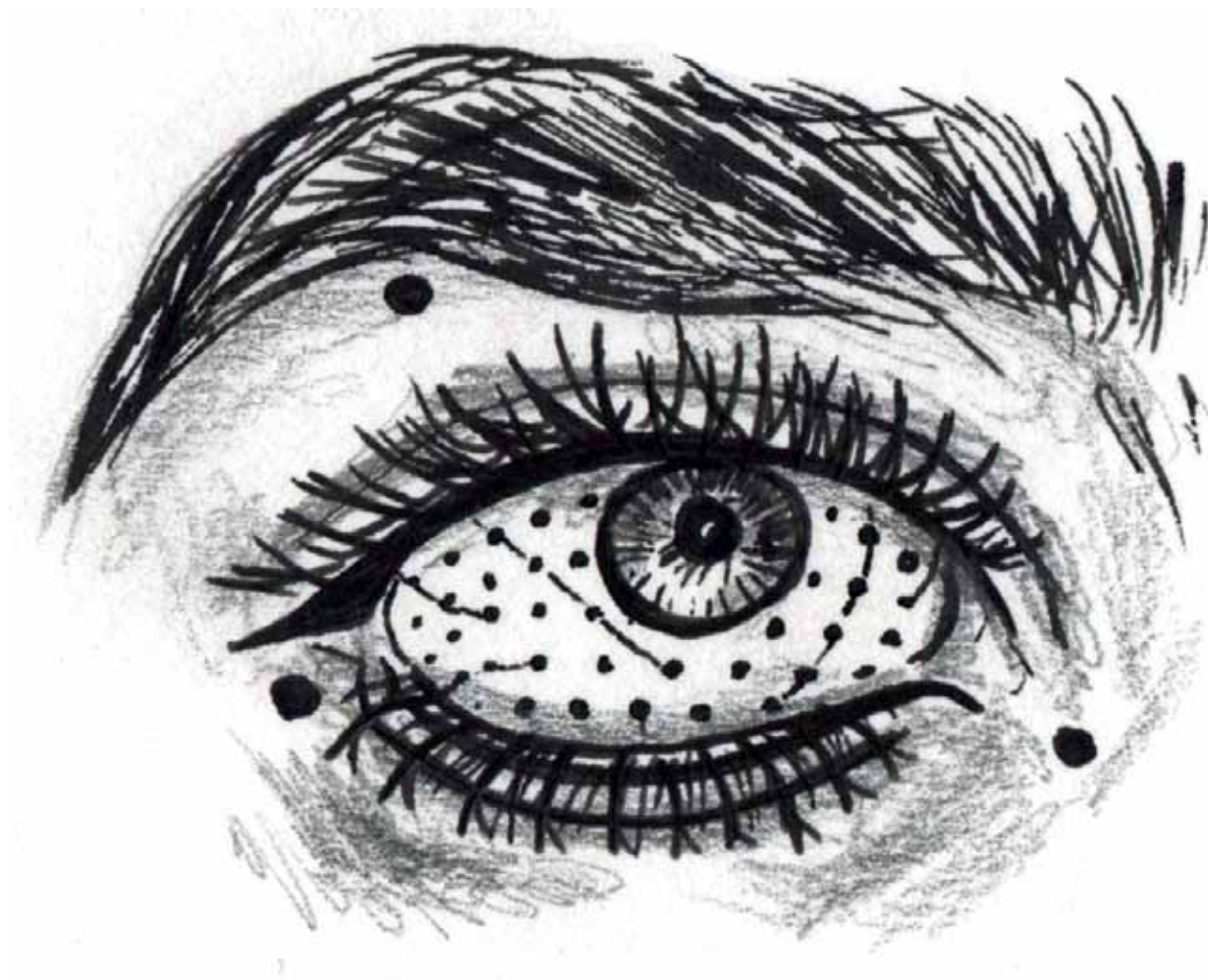

mladostnem duhu, a se z njim ne baha, (baha se s Kafka, upravičeno). Ne da se ga odkriti s sledenjem turističnemu zemljevidu ... z izjemo Lennonovega zidu, katerega revolucionarnost počasi redči turistična komercialnost. In (tudi) zato smo nič hudega sluteči mladci po mraku zatavali po praških ulicah, v iskanju vsak svoje praške pomladi. In tako nič hudega sluteči naleteli na velikanske plazeče se dojenčke, o čemer nas niso opozorili, kar je močno vplivalo na naš odziv na njih. Naj poudarim: Orjaški, bronasti dojenčki sredi noči. Hitro smo se pobrali in šli svojo pomlad iskat drugam. Naslednje jutro, odporni na vse morebitne bizarnosti, smo bili znova soočeni z bronasto otročadjo, tokrat smo jih ujeli pri zavzemanju televizijskega stolpa sredi belega dne. Vsaj prepričani smo lahko bili, da ne

gre za vprašanje zanesljivosti naših zaznav. Obisk smo zaključili, kot se za Slovence na Češkem spodobi, z obiskom ene izmed Plečnikovih

cerkva, s čimer so se začeli zametki našega zavedanja, da se naša nezno-sna lahkost bivanja vsaj še za dva meseca končuje.

»Sve je uredi, petak je u sredi«

V treh tednih po Srbiji, Črni gori, Albaniji in Makedoniji

Ela Plavec

Vrnila sem se z zagrebškega festivala, šla v šolo po prireditve hitela domov, da sem zopet odšla. Življenje smo za tri tedne »spakirali« v avto in odšli po Balkanu. Ko sem ljudem povedala, kam se odpravljam za velik del poletnih počitnic, so bili kar malce šokirani. Srbijo, Črno goro in Makedonijo so sprejeli še kar normalno. Albanija? »Pa si ziher, da je varno? Pa majo internet doli? Pa te ni nič strah?«

Srbija je država močnih nasprotij, že sam Beograd je hkrati poln blišča in bede. Zame je bil to prvi obisk mesta, a vse je bilo tako nostalgичno in domače. V prestolnici se je začelo tudi mučenje naših železnic s prevelikimi količinami okusne hrane. Ko pospraviš glavno jed, pred tem pa še predjedi, se spodobi naročiti še sladice, tako da mizo zapustiš na robu bruhanja in z dvema škatlama sladic v vrečki. Ker sem sama velik knjižni molj, me

zanese še v knjigarno, cirilica mi sicer ne dela problemov, a doživim šok. Izak Njutn, Đejn Ostin in Gete? Ja, tudi imena znanih avtorjev pišejo po svoje.

Beograjske ulice so žarele od vročine, niti kopanje v Savi te ni ohladilo. Tako se je za nekaj časa zaključilo mestno življenje med potovanjem, čakale pa so nas majhne vasi v hribovju in zapuščena smučarska središča iz časa komunizma. Težko si je predstavljati, da je mesto,

v katerem danes obratujeta samo minimarket in manjša gostilna, pred dvajsetimi leti gostilo tisoče ljudi.

Pravo nasprotje je črnogorski Žabljak, ki je center rekreativnega turizma in pogosta točka naših planincev. V bližini je tudi Črno jezero; če se lahko kosa s pohorskim, pa presodite sami. Ceste niso bile nič kaj prida, a so bile razmeroma vozne in varne, nad čimer smo bili prijetno presenečeni. A prišla je streznitev, na Lovčen nismo šli po znani turistični cesti, na kateri slovenski maturantje tradicionalno bruhajo. Kaj kmalu smo ugotovili, zakaj je ta pot manj znana – mislim, da se vsak odloči za drugo pot, če ve, da se bo na gorskih prelazih vozil po ozkih nezavarovanih enopasovnih viaduktih. Ni bilo ograje, nič, niti robnika. Samo ... konec. A človek gre tudi čez strašen viadukt, da se izogne bruhajoči mladini. Črna gora je, kot vemo, priljubljena destinacija med mojimi slovenskimi vrstniki, a se ti navadno zadržujejo le v izjemno turističnih krajih, kot je Budva. V malo bolj umirjenih in čistih predelih pa Slovenci nismo ravno najpogostejša

bitja, tako nas večina (sploh mlajših, ki niso živeli v Jugoslaviji) zamenja za Ruse.

A naše jezikovne težave so se šele začenjale. Na vrsti je država, v kateri so nam v večini koristile španščina ter moja polomljena italijanščina in grščina. V Albaniji ljudje namreč večinoma slabo govorijo angleško, kar ni presenetljivo, če vemo, da so do leta 1985 živeli pod diktaturo Enverja Hoxhe in bili bolj

ali manj izolirani od sveta. Še danes je po celotni državi na stotine bunkerjev iz tistega časa. Od tujih jezikov govorijo večinoma italijanščino, ker v Italijo odhajajo na delo, in grško, sploh na južnem delu. Grčija in Italija nimata vpliva le na jezik, ampak tudi na kulinariko. Če ste ljubitelji grške in italijanske kuhinje, je Albanija vaša rajska destinacija. Čeprav sem že kar veliko potovala po Italiji, sem tukaj jedla najboljše testenine in pice.

Poleg tega so tukaj vrtoglavo nižje cene kot v Italiji. Ob albanski obali smo spali v apartmaju, imeli zajtrk in obilno ter zelo okusno italijansko večerjo (lastnik je bil kuhar, ki dela v Italiji) za 38 evrov za štiri osebe. Na bližnjo plažo smo se odpeljali, vmes smo srečali še dve čredi ovac, ki sta ju priganjala deček s palico in njegova babica. Plaža je bila peščena, a ker je nekaj dni prej deževalo, je bil del pred plažo blaten. Kako torej priti na drugo stran do plaže? Obupano si ogleduješ to močvirje, dokler se ne pripelje gospod v terencu in te zapelje čez. Super. Nisem stala do kolen v blatu. A ob vsem navdušenju nad kristalno čistim morjem in neskončno peščeno plažo, ki ni polna turistov, kot bi bilo to v kateri drugi državi, pozabiš, da je potem treba še enkrat prečkati blato, da prideš do avta. Japonke v roke, obleko in brisače čez rame, pogum in upanje, da ne obstaneš do pasu v blatu, v srcu. Da se pohvalim, nisem zabredla v blato do pasu, segalo mi je samo do kolen. Zabavna stvar, ko se moraš vsaj malo očistiti, na voljo pa je 10 vlažilnih robčkov in pol litra vode. To je bila edina malo čudna

dogodivščina s plažo, ostale plaže so bile kot iz sanj. Tako čisto vodo, kot je bila tam, težko najdeš še kje drugje. Ležiš na ležalniku, na celi plaži je vsega skupaj dvajset ljudi, po glavi ti ne skače stotine malih otrok, ampak le lastna sestra ...

Čas gre tam hitro počasi in naenkrat si v Ohridu. Zopet turistično. Kako zelo turistično? Mornar majhne ladjice na Ohridskem jezeru se ponudi, da nas po jezeru zapelje do trdnjave na hribu, tako da ne bo potrebno hoditi gor, le dol. Še enkrat naj poudarim – trdnjava je na hribu. Mogoče za njegovo ponudbo niso krive le želje, da bi preliščil turiste, ampak velika količina praznih pločevink laškega v ladjici. Vrh popotovanja po Makedoniji je zame predstavljala Šarena džamija v Tetovu. Notranjost je okrašena z živopisnimi rožastimi poslikavami. Pravo nasprotje tem mogočnim poslikavam pa je glavno mesto. Vlada po Skopju gradi spomenike in stavbe v grškem stilu, na sredi glavnega trga pa stoji gromozanski kip Aleksandra Velikega z lastnim »light showom« in vodometi. Center je šolski primer, kako vodilni v državi

slepijo ljudstvo, ki nima niti za kruh, da je v državi vse v redu. Država v krizi si ne bi pregrajevala mesta v grški slog ... ali pač?

Prišel je čas, da se počasi vrnemo domov. V Srbiji smo se ustavili še v dveh mestih, ki sta si tako različni. Niš, v katerem se na vsakem koraku srečaš z revščino. Nato pa Novi Sad, kamor prispemo po koncu festivala Exit. Višje cene, urejen center, prelepa trdnjava nad mestom. Niti smrad iz »dixijev«, ki jih odvažajo s prizorišč, ne more pokvariti vzdušja, ko uživamo v zadnjem dnevu.

Iz srca vam želim, dragi bralci, da obiščete ta del Evrope. Da spoznate, koliko zgodovine in kulture imajo, da pustite predsodke doma, da pozabite, da vas je nekdo strašil z »albanskimi divjimi ljudmi, ki prebivajo v gorah«, da za trenutek pozabite na vse bleščeče destinacije, kamor vas vabijo turistične agencije. Pojdite, dokler bo Albanija še imela tako čiste plaže in ne bo postala nova Budva, pojdite, da še na niški trdnjavi ugledate napis: SVE JE UREDU, PETAK JE U SREDU.

Lidija Ličen

Lara Polh

Družina: mož Jaka in trije otroci Tinkara, Andraž in Urban.

Hobiji: branje, kuhanje, sprehodi.

Najljubša zvrst glasbe: Ni zvrsti, ki mi ne bi bila ljuba, ampak če moram izbirati – rock in klasična glasba.

Najljubši pisatelj: Ne morem ga opredeliti (smeh) ... Med slovenskimi Drago Jančar, Feri Lainšček ... Med tujimi Bulgakov ...

Najljubši hišni ljubljencek: Mačka, ker je naš edini hišni ljubljencek. Ime mu je Belko.

Govorim tri jezike, in sicer slovensko, nemško (sem se učila deset let) in malo tudi angleško.

Vedno sem si želela v različnih obdobjih življenja različne stvari.

Pomen življenja zame: Življenje moraš imeti rad, ker imaš samo eno. Za svoje življenje pa si želim, da bi bilo v smislu Kreslinove pesmi Namesto koga roža cveti, ki pravi:

*Če pa trava nad mojo zemljo
bo pognala kak cvet,
enim tiho kapljo v oko,
drugim dal bo med.*

Torej da se me bo potem, ko me enkrat več ne bo, nekdo spominjal, ampak svet bo šel vseeno naprej.

Največ motivacije mi daje ... V službi mi jo dajete dijaki, ko vidim, da vas nekaj zanima, vaše iskrice v očeh.

Pri sebi imam najraje občutek za soljudi.

Pri sebi me najbolj moti ... V zadnjem času predvsem to, da mi ne uspe narediti vsega. Ni dovolj časa za stvari, ki bi jih rada počela.

Najbolj me utesnjuje spomin na matematiko v srednji šoli (smeh).

Stvar, brez katere ne morem preživeti dneva ... Dolga vožnja z avtom v službo, s katero se umirim in pripravim na začetek delovnega dneva; ko sem sama s sabo.

Največji življenjski dosežek: Moja dipoloma, ker je to moje delo, moja zasluga in moj uspeh.

Če bi lahko odpotovala kamor koli, bi šla v tople kraje, na morje, to je vsekakor moja prva izbira, potem pa v Argentino, kjer imam prijatelje, ali na Irsko.

Izobrazba je zame ... Sem zaljubljena v splošno izobrazbo in razgledanost, po čemer me dijaki najbolj poznajo, saj pravim, da moraš biti izobražen in razgledan, da si lahko sam ustvarjaš mnenje.

Idealen dijak: Je dijak Srednje šole Slovenska Bistrica (smeh). Tak dijak ima iskrice v očeh. To so iskrice vednoželjnosti, zanimanja, pripravljenosti kaj narediti, se učiti, kaj raziskovati.

Idealen poklic: Je moj. Sem diplomirana slovenistka, študirala pa sem tudi teologijo. Moj poklic me ohranja, veseli. Svoj poklic moraš vedno opravljati s srcem in strastjo.

Nasvet dijakom: Dijaki nas morate »uničiti« v pozitivnem smislu, torej si morate želeli od nas pridobiti vse tisto, kar mi znamo in vemo; ne sme vam biti vseeno za znanje; ne smete biti apatični. Želeti si morate, da bi vas ljudje česa naučili, da bi vam smeli predati, kar znamo ... Mi si pa tudi moramo dovoliti, da sprejmemo, kar nam dajete vi dobrega in od česar se mi tudi učimo.

Bivše dijakinje in dijaka, ki so nekoč sodelovali pri nastajanju Čveke, smo povprašali o spominih na najboljši srednješolski časopis.

Poizvedeli smo tudi, kaj počno danes.

Špela Ačko, Živa Gril, Lara Polh

Lara Gril, urednica v letu 2015

Spomini na Čveko so zelo lepi, saj smo bili dobro uigrana ekipa s svežimi idejami, seveda pa je ogromno pripomogla tudi profesorica Tina Mojzer, z njo je bilo sodelovati res zakon. Po končani srednji šoli sem se vpisala na študij novinarstva v Ljubljani. Ukvarjam se z glasbo – imam dva benda, v prvem sem glavna vokalistka, v drugem pa backvokalistka. Letos poleti sem imela prakso na Radiu Slovenija, naslednje leto pa bom delala pri časopisu Delo. Bralcem bi rada povedala, naj si vedno vzamejo čas za stvari, ki jih radi počnejo, in naj ne dovolijo, da jih šolske obveznosti zagrenijo in jim izsesajo vso življenjsko energijo.

Vesna Lešnik, nekdanja čvekica

Po srednji šoli sem se vpisala na študij psihologije v Rotterdamu na Nizozemskem in se preselila od doma. Od takrat se preprosto trudim čim bolj izkoristiti študentsko življenje.

Čveka mi je v spominu ostala kot časopis, v katerem si resnično lahko objavil skorajda vse, kar si želel. Naša mentorica je bila zelo odprta in spodbujajoča. Posebej sem uživala v nekajkratnih srečanjih med vikendom, ko smo se veliko pogovarjali, srkali kavo in čaj, delili ideje in nato pisali ter urejali prispevke.

Če obstaja nekaj, kar si izjemno želite storiti, vendar imate pomisleke, ker je stvar nekoliko strašna, jo storite vseeno. Po navadi so to najboljše stvari, ki jih narediš v življenju. In če ne, zmeraj veš, da si vseeno poskusil.

Urška Pristovnik, urednica 2017

Spomini na Čveko so fantastični. To je bilo eno izmed ustvarjalnejših in lepših obdobij v srednji šoli. Neizmerno sem uživala ob ustvarjanju in oblikovanju Čveke, tudi zato, ker smo bili z mentorjem in urednicami res dober tim.

Trenutno (in uradno) sem študentka novinarstva na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani, čeprav se bom ob koncu študijskega leta prepisala na drugi faks. Se pa še vedno ukvarjam s petjem, plesom, občasno pa tudi delam kot animatorka pri turistični agenciji Sonček.

Kar koli bom povedala ostalim čvečicam in čvekcem ter bralcem, bo zvenelo precej klišejsko, pa vendar – nikoli ne nehajte slediti svojim sanjam.

Jure Pak, nekdanji čvekec

Pozdrav vsem bralcem te legendarne revije!

Člani ekipe piscev in urednikov Čveke so me prosili, da povem nekaj besed o sebi, in itak, da bom to tudi naredil. Sem bivši dijak vaše prelepe srednje šole in

tudi nekdanji član piscev za Čveko. Del mojih čudovitih spominov na srednjo šolo je tudi sodelovanje pri Čveki, saj smo pisali, delali in raziskovali veliko zanimivih stvari in na koncu bili zelo ponosni na končni izdelek. Pisali smo o dogodkih, ki so se dogajali v bližini Bistrice, in izvedli številne intervjuje z zelo zanimivimi osebami, kar pa je bilo meni osebno najbolj zanimivo. Vsekakor priporočam sodelovanje, če bi prosti čas radi izkoristili produktivno ter vas zanima raziskovalno delo na področju aktualnih dogodkov in kreativnosti ljudi. Trenutno se ukvarjam s študijem sociologije na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani, saj mi je bilo že pred študijem zanimivo raziskovanje družbe in njenih pojavov. Čeprav je delo v Čveki bolj novinarsko, se z mojim študijem vseeno povezuje. Poleg študija pa je moje življenje predano glasbi, za kar pa se tudi lahko v veliki meri zahvalim SŠSB, saj mi je vsa štiri leta nudila veliko pogojev za razvijanje sposobnosti in kreativnosti. Šola namreč zelo podpira različne interese dijakov in omogoča, da se poleg šolskih obveznosti najde tudi priložnost in čas za obšolske interese. Čim bolj izkoristite ta čas, ko ste še v srednji šoli, ker se res obrestuje. Bodite čim bolj produktivni in ustvarjalni, saj imate tukaj v srednji šoli zelo veliko odprtih možnosti, ki jih morda na faksu ne boste več imeli.

Fajn se imejte, bodite pridni ... in še sporočilo za četrte letnike: Matura ni tak huda stvar!!! Počakajte na prve izpite na faksu. XD

Ste slišali? Na osemnajstki so brali Jelenka!

Pa Anjo Golob in Komelja in Davida Bedrača ... Polnoletna in rekordna, že deveto leto v dvorcu Bukovje pri Dravogradu – 18. Pesniška olimpijada.

Špela Ačko

Dravograd, 11. in 12. november 2017: V polni pripravljenosti na temperature v starem dvorcu z debelimi, kamniti-mi stenami sredi mrzle zimske megle sva se z Lucijo zgodaj zjutraj – niti ne tako zgodaj, pa vseeno prezgodaj glede na moje običajno sobotno vstajanje – po ozki cestici pripeljali na grajsko dvorišče.

Pesniška olimpijada, če jo na kratko predstavim, je projekt, rojen že leta 2000 in zasnovan na dvodnevni pesniških delavnicah, literarnem nastopu in predvsem druženju, spoznavanju mladih avtorjev s priznanimi in z uveljavljenimi pesniki – mentorji delavnic: z Jurijem Hudolinom, s Cvetko Bevc, z Ervinom Fritzem, Davidom Bedračem, Aljošo Harlamovom, Alešem Jelenkom in mnogimi drugimi.

Tudi letos je, kot že vrsto let pred tem, jesen na Koroško poleg odpadlega listja – in mrzlega, res mrzlega vremena – prinesla dijake in študente, ki se preizkušamo v pesnjenju.

Pod okriljem Barbare Žvirč in mentorstvom Davida Bedrača, ki se mu je letos pridružil tudi Aleš Jelenko, smo vikend preživel v bivšem prebivališču plemičev, vojašnici (na to precej očitno opozarjajo rešetke na vratih) in ne nazadnje v obnovljenem dvorcu, v katerem se odvijajo razne kulturne prireditve.

Poleg »povratnikov«, kot David imenuje vse, ki na olimpijadi ne sodelujemo prvič, se je letos na pesniško obarvani vikend prijavilo rekordno število pesnikov in pesnic iz vse Slovenije. Tako imenovana Pesniška olimpijada precej bolj kot tekmovalne prvine novodobnih olimpijad poudarja sodelovanje in spoznavanje tako med mladimi avtorji samimi kot tudi z mentorji. Sestoji iz več delavnic in literarnega večera. Na delavnicah predelamo vse od izmenjevanja izkušenj in mnenj, kritike poezije s strani mentorjev do podajanja uporabnih informacij o pisanju, popravljanju in objavljanju lastnih pesmi. Doktor David, ki je doktorat pripravljal predvsem iz poezije sodobnih pesnic in pesnikov, je prav tako tudi odličen naslov za bralne predloge.

Ne mislite pa, da je urnik prenatrpan za sprostitev – prav v pesniškem duhu, ob skodelici čaja ali pa celo ob kozarcu vina – Pesniška olimpijada namreč praznuje polnoletnost. Knjižni in glasbeni navdušenci lahko kotichek zase najdejo tudi v bukvarni z največjo zbirko knjig v Sloveniji, v kateri možic, ki je vse svoje imetje zapravil za knjige, vrti plošče starih glasbenih legend, medtem ko počasi srka doma varjeni »šnops«.

Vsako leto lahko tu srečaš čisto »odštekan« ljudi: gledališčnika, ki v svojem prostem času recitira

slam poezijo, urednico »Novega zvona«, matematika, ki zna povedati prav vse o alternativnem dogajanju po evropskih mestih, moderatorko raznih literarnih večerov in LGBTQ-dogodkov v Ljubljani, Pragi in še mnogih drugih evropskih mestih, glasbenika, režiserja in igralca – vse troje v isti osebi ... Pa naj še kdo reče, da sodobna mladina nič ne dela!

Po vikendu v taki, čisto drugačni realnosti, kjer cele dneve pesniš, poslušas glasbo in spoznavas ljudi, ki so v svojem relativno kratkem življenju dosegli več, kot se zdi, da boš ti kadar koli, je privajanje na lastno navadno realnost kar težavno. Dneva, ko sva bili ujeti v mehurček Pesniške olimpijade, sta tako tudi letos navdušila in presekala šolsko monotonost. In naj jo še vsako leto, ki pride, le upam, da bo tudi na faksu čas za to. Za vse nadobudne pesnike, ki se boste udeležili 19., 20. ali celo 30. Pesniške olimpijade, pa še nekaj nasvetov za pakiranje: Puloverji! Debeli volneni puloverji! Saj nikogar ne briga zunanji izgled, važno je, kaj je notri (organi) – podhladitev ni dobra za vas!

Izvodenevanje

Lucija Klauž

Držiš se na vodni gladini.
Z desetimi prsti se upiraš gostoti telesa.
Deset, osem, sedem –
Ni še čas, čeprav je bil že zdavnaj.
Dnevna svetloba ima okus po mokrem pesku.
Okus dušiš s pomarančami – sladkoba se zalepi na zobe.
Na jezik.
– sedem, šest, pet –
Ni še čas, čeprav je bil že zdavnaj.
V čevljih je voda,
nogavice so slane in mokre,
kjer je sneta koža slane pekočine.
Na uhljih kristalna mreža iz soli,
vsak zvok je daleč.
– štiri, tri, dva –
Podoči so vijolične.
Morda je čas.
– ena.

Sobivanje Lucija Klauž

Veke so zjutraj zlepljene v avtoimunski protest.
Sledi prvo dnevno srečanje s tlemi.
S koleni, s komolci ...
Dan se dogaja po delih, kot se ti.
V svoji razbitosti cefra robove tvojega telesa.
Za tabo pušča tvoje drobtine.
(Ne)namenoma mu dovoliš.

UMETNIJE 2017

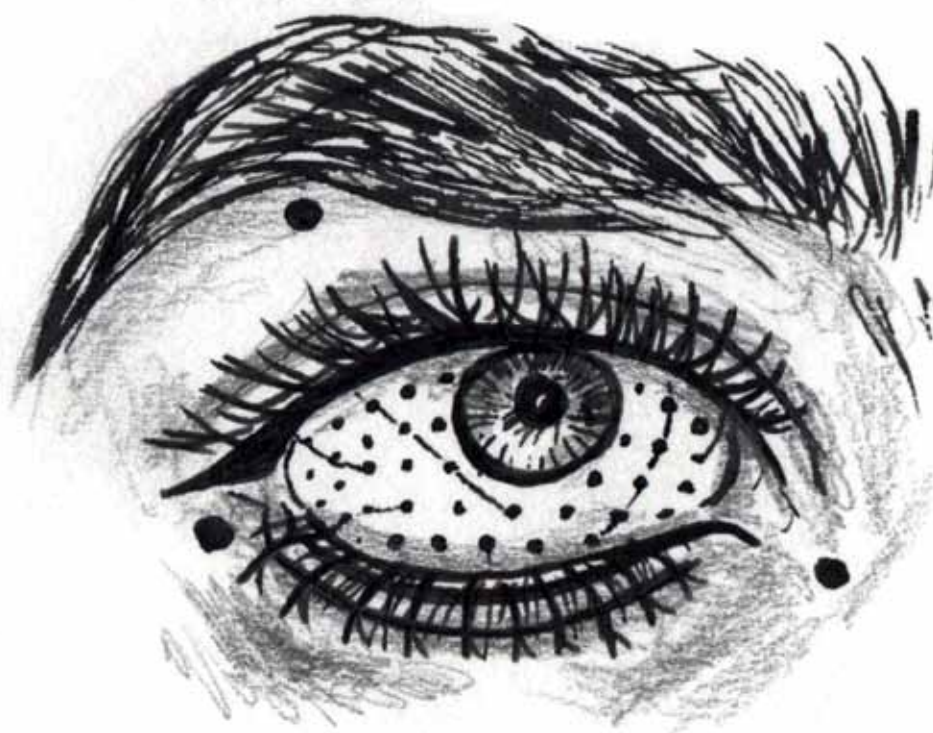
Nika Sajko

Tudi letos nas dijaki niso razočarali s svojo kreativnostjo. Profesorje likovne vzgoje, slovenščine, glasbe in informatike je tako čakala precej težka naloga. Literarne prispevke (romane, poezijo ipd.) je ocenjevala profesorica Maja Kodrič Crnjakovič, fotografije profesor Darko Korošec, likovne prispevke profesor Rok Dragič in filmske prispevke profesor Vasja Eigner.

Prireditev so vodili Luka Mihajlovič Potrč in Perina Slapnik iz 2. letnika ter Laura Ramšak iz 3. in Timotej Kresnik iz 4. letnika, popestril pa jo je bend z dvema pesmima in gledališki klub s krajšim prizorom iz lastne produkcije.

Poleg gledališkega kluba pa so za svoje nastope priznanja prejeli tudi člani Lutkovnega krožnika pod vodstvom Matevža Gregoriča.

V lanskem šolskem letu je v okviru filmskega krožka nastalo precej dobrih krajših filmov. Prvo mesto na Umetnijah je dobil film z naslovom Hipotermija, posnet po literarni predlogi Gustava Flauberta Gospa Bovary. 2. mesto je zasedel muzikal Sofija, za katerega je večino glasbe napisala profesorica Nadja Stegne, glavna vokala pa sta odpela Ditka Založnik in Rok Horvat Baaron. Na tretjem mestu pa je bilo več filmov, in sicer: Deček v ogledalu, (Ne)Živa, Sedem pogledov in Božični klasik, ki smo si ga na Umetnijah tudi sami ogledali.

Literarni izdelki

1. mesto: Martin Čuden

SEVERNA DRŽAVA, PRIHAJAMO!

»Kam pa zdaj? Ulice bodo zdaj, zvečer, čisto polne!« Jim je stekel v bližnjo ozko ulico in pogledal navzgor. »Na strehah bo šlo še najlažje, sploh v zunanjih delih mesta.« Med dvema ozkima stenama se je nekajkrat odbil od ene ter od druge in že je stal na vrhu ene izmed hiš. Tudi Noabela in Nea sta mu sledili. Do obale so porabili le 15 minut teka, za razliko od takrat, ko so se napotili v sredino in porabili dve uri hoje sem in tja. »Kje ste hodili? Jaz ne prenesem več tega mesta!!! Gremo od tukaj, čim prej!« je Zaris že kričal nanje s palube, ko so oni stali še spodaj. Noabela, Rino in Nea so vsi odhiteli gor, Jim pa se je še malo ozrl naokoli ter na koncu pomola videl sedeti Ilmosa. Stopil je bližje k njemu: »A si se naspal?« »Odlično je bilo, haha. Brez skrbi, trezen sem že. Ali sem dopoldan kaj na veliko obljubljal?« »Razen tega, da te moramo vzeti nazaj na sever s sabo, ne. Bomo pa potrebovali tvojo pomoč, to je res.« Ilmoso je zdaj vstal s tal. »Vsekakor. Če ne bi bilo vas, ne vem, kje bi pristal s svojo stopnjo vinjenosti, haha.« »Počasi se bomo odpravili. Do severne obale imamo dve uri in pol plovbe. Kako pa je kaj tam zgoraj?« »Za začetek ti lahko povem, da vam vaše sedanje orožje ne bo dosti pomagalo.« »Ja, to smo že nekje slišali,« je z nasmehom odgovoril Jim. »Kaj sploh vi, južnjaki, počnete tukaj? Nekoga vašega rodu že dolgo nisem videl. Dosti ljudi v naših krajih celo misli, da so vas izbrisali.« »Saj so nas, ampak ... Zakaj ne stopiva na ladjo in si med vožnjo razloživa vse, kar je treba?« je Jim z roko pokazal na leseni most, ki je vodil na ladjo. »Seveda! Še prej pa ...« Ilmoso je Jimu ponudil roko: »Ilmoso, vodja 470. ekipe, v vojni za svobodno Tadario! Mislim, da se prej nisem mogel ravno lepo predstaviti.« »Jim. Vodja Liloyjevih legend. Razen tega imam v domačem mestu še kontrolo nad gardo Diredona, vključno z mano pa so vsi na ladji še člani edinega klana na ozemlju praznih mest.« »Si bom poskusil zapomniti, hehe.« Segla sta si v roke, ob tem pa stopila na veliko belo ladjo ... V najdbo druge polovice zlatega kovanca!

2. mesto: Špela Ačko

15. 10.

vozimo 150 po naselju
življenje ima prižgane kratke luči
žužki z zeleno krvjo
barvajo vetrobransko steklo
Gregor je že davno pozabljen

Avantgarde

Iz ust ti smrdi po ketozi.
Prišli so danes popoldan
in te odpeljali
– v tvoje dobro –
ni več smisla v plazenju
pod objektivu. Slikaj.
Slikaj. Slikaj moje telo
v kubističnem stilu.
Mehko z dletom postrgaj
s kosti.

3. mesto: Izidor Rojs

Sam sem, osamljen,
v tem velikem svetu trupel,
ki tavajo kot lutke po sivem kapitalističnem planetu.
Sam sem, osamljen,
ko ponoči odidem spat in vse, kar čutim, je praznina,
ki me duši, dokler ne zaprem oči.
Sam sem, osamljen,
na koncu mavrice, nedosegljiv in večno korak pred vami,
ki me želite spremeniti v marioneto sivine.
Sam sem, osamljen,
zadnji košček sem svetovne topline.

Počutim se, kot da bi sadil rožice topline
v kruta tla življenjske ostrine.
Vsak poskus moje dobrine
zaskeli in stali se v madež bolečine.
Madež za madežem v želji topline.
V želji po sreči utapljam se v madežih življenjske vrline.

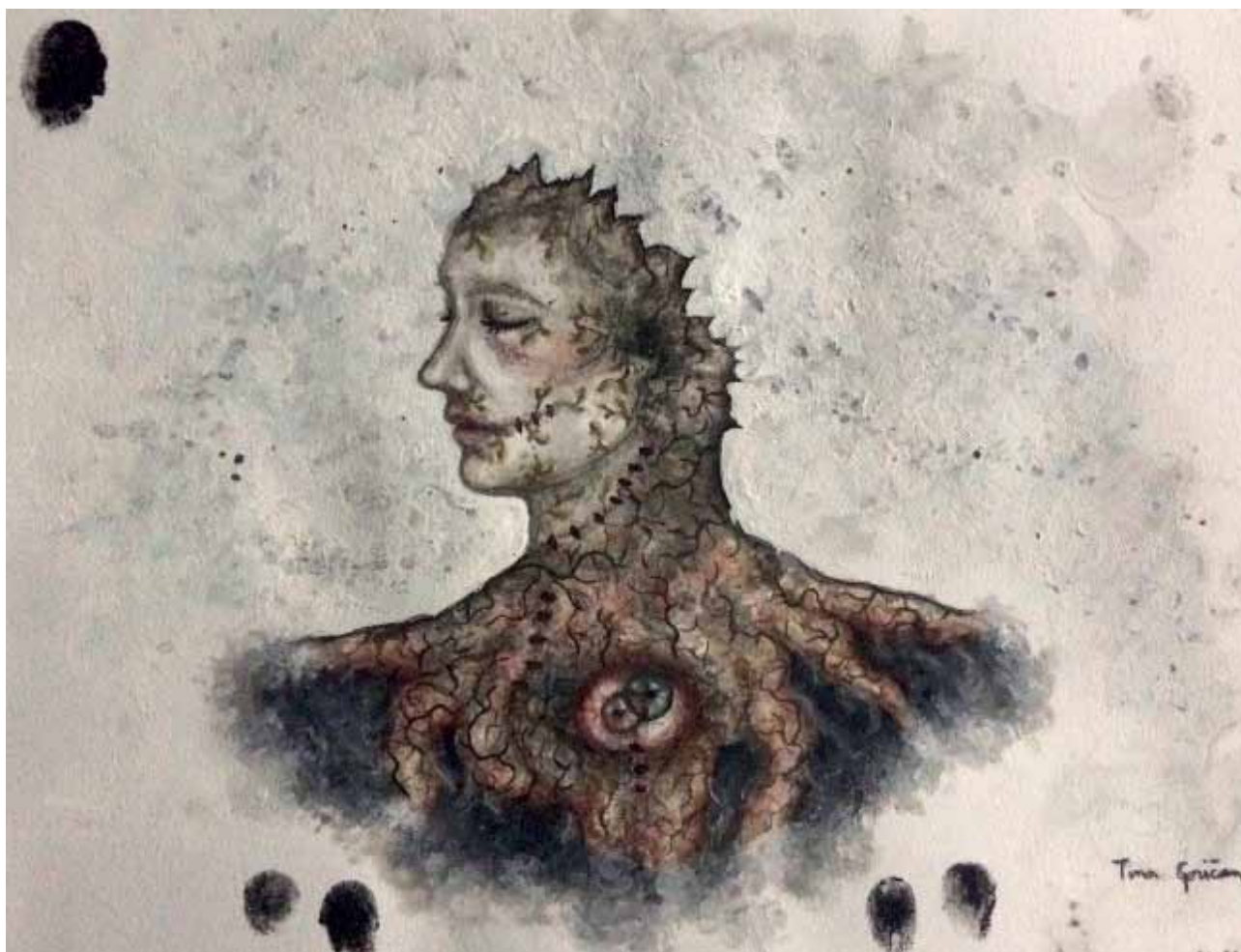
Turobno življenje.
 Želja po nedosegljivem, a življenjsko potrebnem.
 Srh strahu, vprašanja o smiselnosti.
 Ostrina noža prebode nit življenja.
 Nepremično truplo.
 Nesreča izpuhti.
 Ostane le praznina brez skrbi.

V kloaki človeške družbe.
 Med gnidami, ki zakrivajo še zadnji kvadrant dobrine
 in lepote,
 se skrivam jaz.

Majhen, a pogumen individuum,
 ki čakam svoj trenutek kraljeve jasnine,
 ko vzletel bom v nebo brezmadežne svobode in idile.
 A kaj ko zlepile mi je družba krila upanja
 s sluzjo povprečnosti.
 Moje življenje bridka je iluzija.
 Sem nihče.
 Enak vsem drugim.
 Gnida, ki ne zasluži si svobode krila.
 Ponovno dvignem glavo v nebo.
 Ugotovim, da od vselej črno in brezupno je bilo.

Likovni izdelki

1. mesto: Tina Goričan
2. mesto: Eva Ježovnik
3. mesto: Luka Gaber

Tina Goričan

Eva Ježovnik

Luka Gaber

Fotografski izdelki

Katja Stojnšek

Nika Podgrajšek

Niko Justinek

Špela Kitak

Vitan Šlamberger

Katja Stojnšek

Nika Podgrajšek

Špela Kitak

Niko Justinek

Vitan Šlamberger

Iskrice

Dijaki ponavljajo filozofijo: »Kaj je arhe (izvor vsega, kar je) po Pitagori?«

Tina: »Trikotnik.«

Profesorica Ličen: »Malo žensk, vina, vse veselo, zabave. Kdo je tako pisal v antiki?«

Dijak: »Salomon.«

Profesorica psihologije: »Kaj boste vzeli v roke, če se greste učiti biologijo?«

Jernej: »Robčke.«

Dijaki se dogovarjajo, kako bodo šli na sprejem košarkarjev v Ljubljano. Vlak je zastoj, če imaš s seboj navijaški rekvizit.

Špela: »Kaj šteje kot rekvizit?«

Mark: »Pivo!«

Na maturantski ekskurziji ob Blatnem jezeru ...

Profesor: »Tilen, kje smo, na Madžarskem ali v Sloveniji?«

Tilen: »Sloveniji.«

Profesorica Ličen: »Kaj je na vrhu trikotnika?«

Dijakinja: »Amm ... Ja, vrh?«

Profesor Kampuš: »Opiši mi cestno omrežje Rimljanov na Slovenskem.«

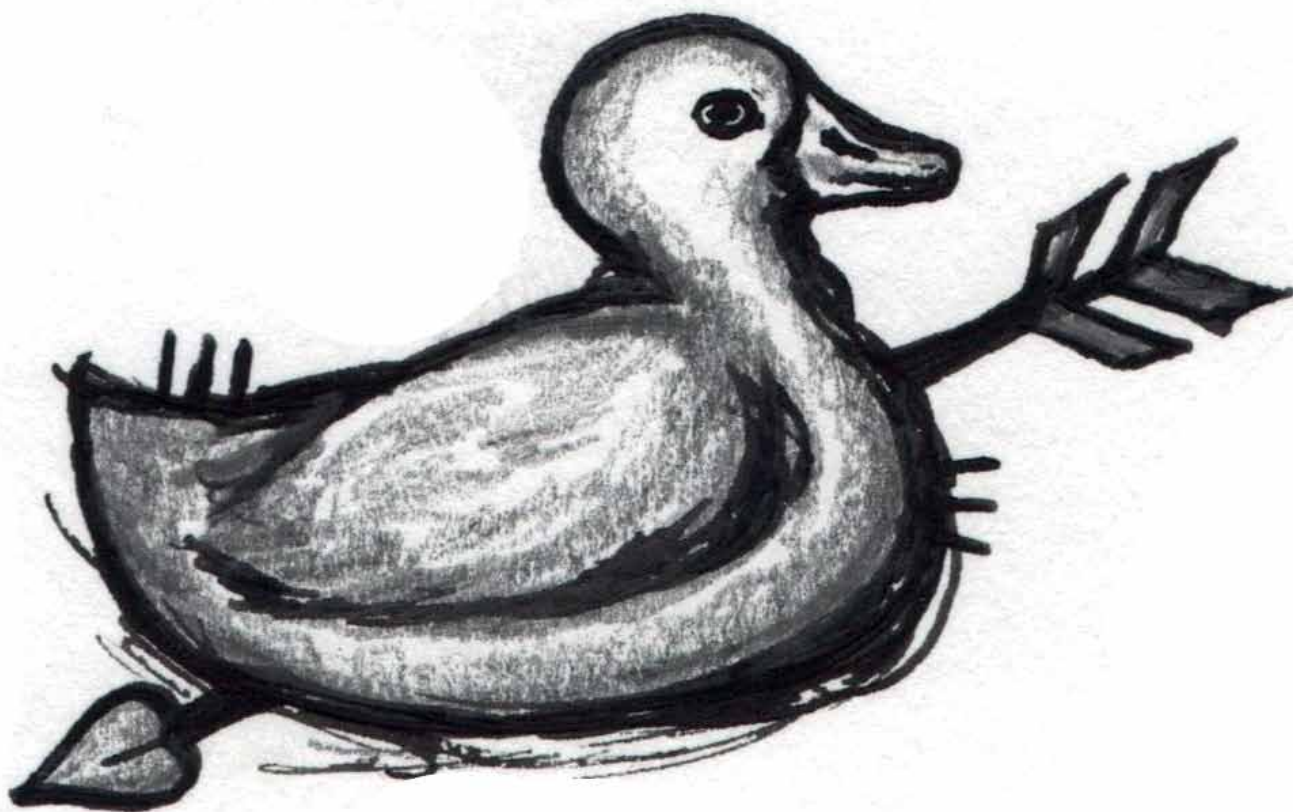
Vita: »... no in pol je tam še ena špura od juga proti severu, aka jantarjeva pot.«

Profesor Riegler: »Meni je vseeno, če ne pridemo skozi.«

Tina: »Umirite se, saj bomo nardili.«

Profesor Riegler: »Se ti zdi, da danes nisem miren?«

Tina: »Ja, nekam ste napeti.«

Profesorica Wozniak o šoli: »Zakaj ravno vas spravljajo v to klavnico duše?«

Profesorica Wozniak: »Zakaj smo vsi tečni na konferenci? Ker smo stari pa utrujeni.«

Jernej: »Funkcija moškega spolovila je, da oplodi samico.«

Profesorica: »Torej moških spolovil ne znaš?«

Jernej: »Ja, ženska večkrat vidiš ...«

Dijak našteva ženska spolovila.

Profesorica mu pomaga: »No, če so jajčniki in nekam vodi, potem se imenuje ...«

Dijak: »Jajčno vodilo!«

Objava po šolskem radiu: »... arhiv učiteljev slovenščine ...«

Mark: »Že kot mlad je izgubil dva starša ...«

Profesorica Wozniak: »Ko zbiraš med fanti, delaš sezname dobrih lastnosti, pol pa pogledaš, kiri je daljši ...«

Profesorica Wozniak: »Imamo stranico $a = 10$ cm in kot 40° . Katere barve je bila trikotnikova mama, preden se je utopila?«

Profesor Kampuš: »Volk! Nehaj se oralno zadovoljevat s flašo!«

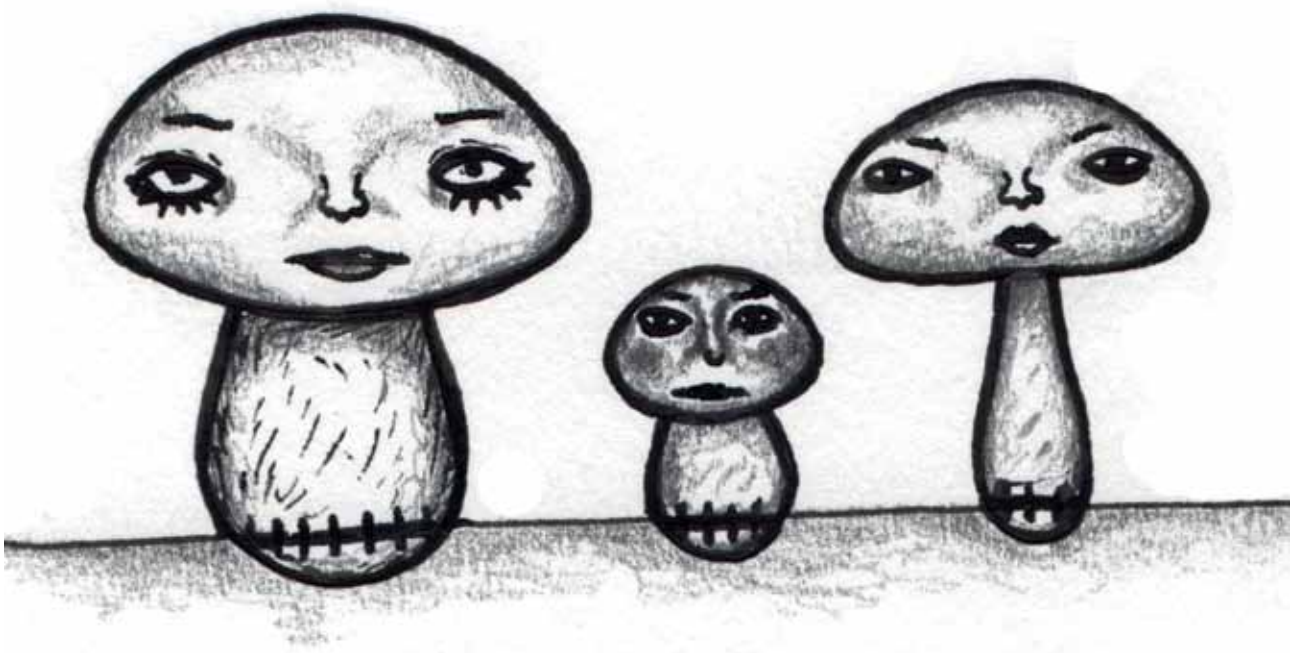
Profesor Kampuš med spraševanjem: »Kaj je razlika med soškimi bitkami in Wilsonovimi točkami? ... Ja, število.«

Profesorica Wozniak: »Bom šla po gozdu pa vidla tako lepo belo rožico in si bom mislila: "O, kaka lepa bela rožica, dajmo jo namazat na nekaj!" In jo bom namazala na ... raka. In bom našla zdravilo za raka.«

Pri fiziki gledajo dijaki interaktivno simulacijo valovanja. Ela P.: »Kaj tak se fiziki zadevajo?«

Profesorica Wozniak: »Pa saj otrok ni tak slabo 'met. Povem kot ponosen lastnik dveh.«

Profesorica Ličen: »Volk, naredi kaj, ne pa da samo vegetiraš in čakaš na fotosintezo.«

APEIROGON

MAKOVKA

RAZPOTJE

SPONTANOST

SIRIUS

VZBRST

ULTRAMARIN

KE?

Oleander

1 Kaključno

(pol)ot(r)ok

nihanje

Optimizem